

ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่

จากบทที่ผ่านมาจะเห็นว่าข้อถกเถียงเรื่องปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับสองประเด็นหลักได้แก่ ปัญหาความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และปัญหาค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ การเสนอคำอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสี่ทัศนะคือ ทัศนะแบบมิลล์ ทัศนะแบบไมนอง ทัศนะของเฟรเก้ และทัศนะของรัสเซลล์ เหล่านี้ยังคงมีข้อบกพร่องในการอธิบายประเด็นทั้งสอง กล่าวคือ ทัศนะที่รับว่าความหมายของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง เช่น ทัศนะแบบมิลล์และทัศนะของรัสเซลล์* นั้นไม่สามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ในขณะที่ทัศนะของเฟรเก้เห็นว่าความหมายมีสองระดับคือ อรรถสสารและสิ่งที่ถูกบ่งถึงจะสามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ แต่มีปัญหว่าไม่สามารถอธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อประเภทนั้นได้ หรือแม้แต่ทัศนะแบบไมนองซึ่งสามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าเป็นวัตถุที่ไม่มีอยู่ แต่ก็ยังคงไม่สามารถอธิบายเกี่ยวกับค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งเราไม่มีข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับชื่อดังกล่าวได้

ในบทนี้จะวิเคราะห์การอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่ (neo-Fregean) ซึ่งเป็นทฤษฎีความหมายที่ใช้ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ของเฟรเก้ที่ว่า นอกจากความหมายที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึงแล้ว ยังคงมีความหมายในระดับอรรถสสารเพื่ออธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ อย่างไรก็ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้เห็นถึงความขัดแย้งภายในทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ของเฟรเก้ จึงมีการปรับมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งนี้ เช่น ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่ในทัศนะของกาเรท อิวานส์ ที่เสนอว่าอรรถสสารคือวิธีการคิดถึงวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และทัศนะของมาร์ค เซนเบอร์รี่ ที่เสนอว่าอรรถสสารคือคุณสมบัติของถ้อยคำทางภาษาแต่ละถ้อยคำ (linguistic token)

* ถ้ายึดตามความเข้าใจของรัสเซลล์ที่ว่าความหมายของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง รัสเซลล์จะไม่สามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แต่รัสเซลล์เสนอการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยคิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ใช่ชื่อเฉพาะ แต่เป็นคำบรรยายอย่างย่อที่อยู่ในรูปของวลีบ่งปริมาณ ซึ่งเราสามารถเข้าใจความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้จากการแปลประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวให้เป็นประโยคทางตรรกะ

เนื้อหาของบทนี้แบ่งออกเป็นสี่ส่วน ส่วนแรกจะอธิบายลักษณะของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้โดยทั่วไป ส่วนที่สองจะพิจารณาทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์ซึ่งใช้หลักการของรัสเซลล์ (Russell's Principle) ที่ว่า "ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถคิดเกี่ยวกับสิ่งบางสิ่งได้ ถ้าไม่รู้ว่าจะวัตถุไหนเป็นวัตถุที่กำลังคิดถึง" * เป็นหลักพื้นฐาน ส่วนที่สามจะอธิบายทัศนะของเซนเบอร์รี่ซึ่งถือเป็นทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ทัศนะหนึ่งซึ่งแตกต่างจากทัศนะของอีวานส์ และให้ความสำคัญกับมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ (name-using practice) และแหล่งที่มาเริ่มแรก (source) และส่วนสุดท้ายจะเป็นการสรุปและวิจารณ์ทัศนะทั้งสอง

3.1 ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้

ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ให้ความสำคัญกับความหมายทั้งระดับอรรถสสารและระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง เฟรเก้เสนอว่าความหมายมีสองระดับได้แก่ ความหมายระดับอรรถสสาร และความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ดังที่ได้อธิบายในบทที่แล้วว่าทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ไม่ได้อธิบายความหมายระดับอรรถสสารไว้อย่างชัดเจนว่าอรรถสสารคืออะไร เฟรเก้เพียงแต่อธิบายว่าอรรถสสารไม่ใช่สิ่งทางจิต (mental entities) ที่มีลักษณะผันแปรหรือขึ้นอยู่กับความรู้ของแต่ละบุคคล (subjective) ในทางกลับกันอรรถสสารมีลักษณะภววิสัย (objective) ในแง่ที่เราและผู้อื่นสามารถเข้าใจอรรถสสารเดียวกันได้ นอกจากนี้เราสามารถเข้าใจอรรถสสารว่าเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง ** (mode of presentation of reference) เฟรเก้อาศัยความหมายระดับอรรถสสารเป็นสิ่งที่อธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ว่า ชื่อดังกล่าวยังคงมีความหมายระดับอรรถสสารอยู่แม้ว่าจะไม่มีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงก็ตาม

อย่างไรก็ตามทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับตัวเอง เพราะการรับว่าถ้อยคำมีอรรถสสารได้แม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ขัดแย้งกับความคิดที่ว่าอรรถสสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง ถ้าอรรถสสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึงแสดงว่า อรรถสสารต้องการวัตถุที่จะแสดงตัวออกมาต่อการรับรู้ของเรา ดังนั้นในกรณีที่มีชื่อไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง จึงเป็นไปได้ที่ชื่อนั้นจะมีอรรถสสาร ความขัดแย้งนี้แสดงถึงข้อจำกัดของทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ในการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้จึง

* ผู้เขียนเลือกแปลคำว่า "subject" เป็น "ผู้ใช้ภาษา" แทนคำว่า "องค์ประธาน" เนื่องจาก ผู้เขียนต้องการเน้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ผู้ใช้ภาษา (ความคิด) และโลก (วัตถุ) ดู Gareth Evans, *The Varieties of Reference* (Oxford: Clarendon, 1982), p. 89. จากข้อความว่า "a subject cannot make a judgment about something unless he knows which object his judgment is about."

** ดูรายละเอียดที่หน้า 29.

ปรับเปลี่ยนมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารใหม่เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยยังคงแนวคิดเรื่องความหมายสองระดับของเฟรเก้ไว้

กล่าวโดยสรุปคือ สำหรับทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ความหมายมีสองระดับ แต่อรรถสสารไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง อย่างไรก็ตามภายในกลุ่มนักปรัชญาที่มีทัศนะแบบเฟรเก้เองก็ยังมีความเห็นต่างกันไปเกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องอรรถสสาร ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นสองกลุ่มหลักได้แก่ พวกที่คิดว่าอรรถสสารมีลักษณะเป็นคำบรรยาย และพวกที่คิดว่าอรรถสสารไม่ได้อยู่ในรูปของคำบรรยาย ซึ่งแต่ละทัศนะมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มแรกคือ ทัศนะแบบเฟรเก้ที่เห็นว่าอรรถสสารมีลักษณะเป็นคำบรรยาย หรืออรรถสสารเป็นเนื้อหาของคำบรรยายชี้เฉพาะ* นั้นเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป เนื่องจากเฟรเก้ได้อธิบายอรรถสสารในลักษณะดังกล่าวไว้ในงานเขียนของเขาด้วย** แม้ว่าความเข้าใจอรรถสสารในลักษณะนี้ไม่ได้ทำให้เกิดความขัดแย้งต่อการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แต่ก็ยังคงมีปัญหาดังที่ ซอล เอ คริบกี (Saul A. Kripke) ได้วิจารณ์ไว้ในงาน *Naming and Necessity* ว่า ถ้าเข้าใจว่าอรรถสสารคือคำบรรยายชี้เฉพาะจะทำให้ประโยคที่มีค่าความจริงที่ไม่จำเป็น (contingent truth) กลายเป็นประโยคที่มีค่าความจริงจำเป็น*** (necessary truth)

* ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับทัศนะแบบเฟรเก้ที่เห็นว่าอรรถสสารมีลักษณะเป็นคำบรรยาย ดู Michael Dummett, *Frege Philosophy of Language*, 2nd ed. (London: Duckworth, 1981) และ Saul A. Kripke, *Naming and Necessity* (Oxford: Basil Blackwell, 1980)

** เฟรเก้กล่าวถึงอรรถสสารที่มีลักษณะเป็นคำบรรยายไว้ในงาน *On Sinn and Bedeutung* ในเชิงอรรถซึ่งมีเนื้อหาว่า อรรถสสารของชื่อ "อริสโตเติล" อาจต่างกันคืออยู่ในรูปของคำบรรยาย "ศิษย์ของเพลโต หรือครูของ อเล็กซานเดอร์มหาราช" ดู Gottlob Frege, "On Sinn and Bedeutung," in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 153.

*** คริบกีปฏิเสธมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารของเฟรเก้โดยมีฐานความเข้าใจว่า อรรถสสารมีความหมายเท่ากับคำบรรยาย เนื่องจากความเข้าใจอรรถสสารเช่นนี้ ทำให้เราไม่สามารถคิดถึงสถานการณ์ที่เป็นไปได้อย่างอื่นของชื่อได้ กล่าวคือ ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อและคำบรรยายนั้นจะมีค่าความจริงแบบความจริงจำเป็นที่ไม่สามารถเป็นเท็จได้ เช่น ถ้าอรรถสสารของชื่อ "อริสโตเติล" มีความหมายเท่ากับคำบรรยาย "ครูของอเล็กซานเดอร์มหาราช" จะทำให้ประโยค "อริสโตเติลเป็นครูของอเล็กซานเดอร์มหาราช" เป็นข้อความวิเคราะห์ ซึ่งค่าความจริงของประโยคนี้จะมีลักษณะเช่นเดียวกับประพจน์ซ้ำคำ (tautology) ที่ไม่สามารถเป็นเท็จได้ แต่จะพบว่าประโยคดังกล่าวเป็นเพียงประโยคที่มีค่าความจริงไม่จำเป็น ที่สามารถเป็นเท็จได้ หรือเราสามารถคิดถึงสถานการณ์ที่อริสโตเติลไม่ได้เป็นครูของอเล็กซานเดอร์มหาราชได้ ด้วยเหตุนี้เอง คริบกีจึงคิดว่าความหมายของชื่อมีเพียงแค่สิ่งที่ถูกบ่งถึงเท่านั้น ไม่มีความหมายระดับอรรถสสารแต่อย่างใด

กลุ่มที่สองคือ ทศนะแบบเฟรเก้ที่คิดว่าอรรถสารไม่ได้อยู่ในรูปของคำบรรยาย ทศนะนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นทศนะแบบเฟรเก้ใหม่ (neo-Fregean) ยกตัวอย่างเช่น ทศนะของเซนเบอร์รี่ซึ่งคิดว่าอรรถสารเป็นคุณสมบัติของถ้อยคำทางภาษาแต่ละถ้อยคำ ทศนะดังกล่าวถือว่าผู้ใช้ภาษาสามารถระบุถึงอรรถสารของชื่อ "อริสโตเติล" ได้ด้วยการใช้ชื่อ "อริสโตเติล" เอง¹ อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ทศนะของอีวานส์ที่เห็นว่า อรรถสารคือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสามารถเชิงการคิด (cognitive ability) ของผู้ใช้ภาษาซึ่งได้แก่ วิธีการคิดถึงวัตถุของผู้ใช้ภาษา นั่นแสดงให้เห็นว่าการมีอยู่ของอรรถสารต้องการการมีอยู่ของวัตถุที่ผู้ใช้ภาษากำลังคิดถึง อาจกล่าวได้ว่าการที่ผู้ใช้ภาษาจะรับรู้อรรถสารของถ้อยคำหรือประโยคหนึ่งนั้น ผู้ใช้ภาษาต้องสามารถจำแนกได้ว่าวัตถุใดเป็นวัตถุที่เขากำลังคิดถึงอยู่ แม้ว่าอรรถสารในทศนะแบบเฟรเก้ใหม่นี้จำเป็นต้องมีวัตถุ แต่ทศนะดังกล่าวยังคงสามารถอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ โดยอาศัยมโนทัศน์เรื่องชื่อเชิงบรรยาย (descriptive names) และรูปแบบการชี้ตัววัตถุเชิงบรรยาย (descriptive / description-based identification) เป็นความคิดหลัก

ในส่วนถัดไปผู้เขียนจะเริ่มต้นด้วยทศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์ และแนวการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับภายใต้กรอบทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์ ที่เป็นการนำทศนะของเฟรเก้และทศนะของรัสเซลล์มาปรับเข้าด้วยกัน

3.2 ทศนะของกาเรท อีวานส์เกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

จากที่ได้เกริ่นไว้ในตอนแรกว่าทศนะของอีวานส์ถือเป็นทศนะแบบเฟรเก้ใหม่ ที่รับทั้งทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ และรับมโนทัศน์เรื่องคำเอกพจน์ของรัสเซลล์เป็นหลัก ในส่วนนี้ผู้เขียนจะอธิบายทศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์ โดยแสดงให้เห็นว่าทศนะดังกล่าวนำทฤษฎีความหมายของเฟรเก้และมโนทัศน์เรื่องคำเอกพจน์ของรัสเซลล์มาปรับใช้อย่างไร นอกจากนี้จะวิเคราะห์มโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์พื้นฐานของอีวานส์ที่เกี่ยวข้องกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และอธิบายการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทศนะของอีวานส์

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคริบก็พิจารณาในทศนะเรื่องอรรถสารในลักษณะดังกล่าว แต่ผู้เขียนยังคงยอมรับมโนทัศน์เรื่องอรรถสาร และความคิดที่ว่าความหมายมีสองระดับ คือ อรรถสารและสิ่งที่ถูกบ่งชี้ เนื่องจากผู้เขียนคิดว่าคำวิจารณ์ของคริบก็ใช้ได้กับความเข้าใจที่ว่า อรรถสารมีลักษณะเป็นคำบรรยาย ซึ่งเป็นการตีความอรรถสารรูปแบบหนึ่งเท่านั้น กล่าวคือ ถ้าเข้าใจอรรถสารในลักษณะอื่น คำวิจารณ์ของคริบก็จะไม่สามารถแย้งมโนทัศน์เรื่องอรรถสารได้ ดู Saul A. Kripke, *Naming and Necessity*, p. 30.

¹ R. M. Sainsbury, *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language* (London: Routledge, 2002), pp. 4 - 5.

3.2.1 ทักษะแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์

ทักษะแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์ ปรับใช้แนวความคิดบางประการของทฤษฎีความหมายของเฟรเก้เข้ากับมโนทัศน์เรื่องคำเอกพจน์ของรัฐเซตล์ ดังนี้

1.) ทฤษฎีความหมายของเฟรเก้

มโนทัศน์สำคัญในทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ที่อีวานส์วิเคราะห์ เพื่อนำมาพัฒนาเป็นทฤษฎีแบบเฟรเก้ได้แก่ หลักการประกอบกันของประโยค* และความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถสารกับความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ดังนี้

หลักการประกอบกันของประโยคกล่าวว่า ความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับความหมายของส่วนประกอบย่อยของประโยคซึ่งได้แก่ ถ้อยคำที่อยู่ในประโยคนั้น นั่นแสดงให้เห็นว่าถ้าถ้อยคำหนึ่งในประโยคไม่มีความหมายจะทำให้ประโยคทั้งหมดไม่มีความหมายเช่นกัน อย่างไรก็ตามประโยคที่ประกอบด้วยชื่อซึ่งไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงยังคงมีความหมาย** เนื่องจากคำที่อยู่ในประโยคนั้นมีความหมายระดับอรรถสาร แม้ว่าจะไม่มีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงก็ตาม

สำหรับความต่างระหว่างอรรถสารกับสิ่งที่ถูกบ่งถึง อีวานส์เข้าใจว่าสำหรับเฟรเก้อรรถสารเป็นความหมายที่ใช้อธิบายค่าความคิดของผู้ใช้ภาษา (cognitive value) ที่มีต่อถ้อยคำเหล่านั้น หรือเป็นการอธิบายภาษาในมิติของการคิดของผู้ใช้ภาษา² (cognitive aspects of language) การที่เฟรเก้เปรียบอรรถสารว่าเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึงที่มีต่อการรับรู้ของเรานั้น อาจอธิบายได้อีกอย่างหนึ่งว่า อรรถสารคือวิธีการแสดงตัวของวัตถุในรูปแบบต่างๆ ที่ปรากฏต่อเรา แต่อรรถสารไม่ใช่มโนภาพ (idea) ซึ่งเป็นสภาวะทางจิตที่มีลักษณะอัตวิสัย ที่ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของแต่ละบุคคล และเนื่องจากอรรถสารมีลักษณะภววิสัย จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถรับรู้อรรถสารเดียวกันได้ อีวานส์ให้ความสำคัญกับความคิดของเฟรเก้ที่ว่าอรรถสารเป็นตัวกำหนดสิ่งที่ถูกบ่งถึง กล่าวคือ ถ้อยคำที่มีอรรถสารเดียวกันนั้น จำเป็นต้องมีสิ่งที่ถูกบ่งถึงอย่างเดียวกัน อย่างไรก็ตามในทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ก็รับถ้อยคำที่มีความหมายระดับอรรถสารแต่ไม่มีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง โดยประโยคที่มีถ้อยคำประเภทดังกล่าวสามารถแสดงความคิด (thought) ได้ แต่ไม่ใช่ความคิดชนิดเดียวกับที่ประโยคทั่วไปแสดง ในทางกลับกันประโยคประเภทนี้จะแสดงความคิดที่เรียกว่า “ความคิด

* ดูรายละเอียดที่หน้า 26.

** ความหมายของประโยคดังกล่าวคือความหมายระดับอรรถสาร ซึ่งได้แก่ ความคิด (thought) ที่ประโยคแสดงออกมา ส่วนความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงของประโยค คือ ค่าความจริง (truth-value)

² Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 13.

ปลอม" (mock thought) ซึ่งเป็นความคิดที่ไม่ได้ถูกพิจารณาอย่างจริงจังเหมือนในวิทยาศาสตร์* ทำให้ประโยคที่แสดงความคิดดังกล่าวไม่มีค่าความจริง

อีวานส์เข้าใจทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ว่า ทฤษฎีดังกล่าวสามารถแบ่งออกเป็นสองช่วงคือ ช่วงก่อนการเสนอโมโนทัศน์เรื่องความหมายระดับอรรถสสาร และช่วงหลังการเสนอความคิดดังกล่าว³ อีวานส์คิดว่าความเข้าใจเรื่องชื่อเฉพาะในทฤษฎีความหมายช่วงแรกของเฟรเก้นั้น มีลักษณะเช่นเดียวกับความคิดของรัสเซลล์ที่ว่า หน้าที่ของชื่อเฉพาะคือการบ่งถึงสิ่งบางสิ่ง และสิ่งที่ถูกบ่งถึงนี้จะถือเป็นความหมายของชื่อเฉพาะนั้น⁴ นอกจากนี้ทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ช่วงแรกยังคิดว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด ถือเป็นประโยคที่ไม่มีความหมายและผู้ที่ถูกกล่าวประโยคดังกล่าวไม่สามารถแสดงความคิดใดๆ ได้ ในขณะที่อีวานส์เข้าใจว่าทฤษฎีความหมายในช่วงหลังของเฟรเก้ว่าเป็นทฤษฎีทางอรรถศาสตร์สองระดับ (two-level semantic theory) ที่คิดว่าถ้อยคำที่มีความหมายจะมีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์สองชนิดที่ต่างกัน ได้แก่ อรรถสสารและสิ่งที่ถูกบ่งถึง อย่างไรก็ตามคุณสมบัติทั้งสองยังคงมีความเชื่อมโยงกันอยู่ในลักษณะที่อรรถสสารเป็นตัวกำหนดสิ่งที่ถูกบ่งถึง

ผู้เขียนคิดว่าอีวานส์ยอมรับความคิดทั้งสองช่วงของเฟรเก้ โดยคิดว่าชื่อเฉพาะที่มีหน้าที่บ่งถึงสิ่งสามารถมีความหมายระดับอรรถสสารได้โดยไม่ขัดแย้งกัน** เนื่องจากความหมายระดับอรรถสสารอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำทางภาษากับความเข้าใจที่ผู้ใช้ภาษามีต่อถ้อยคำนั้น ส่วนความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำกับสิ่งในโลก การอธิบายทั้งสองระดับเป็นการอธิบายคนละประเด็นกัน ทำให้การยอมรับคำอธิบายทั้งสองไม่ขัดแย้งกัน

อีวานส์เสนอว่า การจะอธิบายประโยคที่ประกอบด้วยคำที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันสามารถมีค่าการคิดที่ต่างกันได้โดยวิธีนั้น เฟรเก้จำเป็นต้องเชื่อมโยงมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารเข้ากับสภาวะจิตที่เกี่ยวข้องกับข้อความที่เป็นการรายงานสภาวะดังกล่าว (propositional-attitude

* ผู้เขียนเข้าใจว่าคำว่า "วิทยาศาสตร์" ในบริบทนี้ เฟรเก้น่าจะหมายถึงภาษาอุดมคติหรือภาษาแบบแผนที่มีความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง กล่าวคือ ชื่อทุกชื่อจะมีอรรถสสารหนึ่งอรรถสสาร และสิ่งที่ถูกบ่งถึงหนึ่งสิ่ง ซึ่งภาษาดังกล่าวไม่มีข้อบกพร่อง เช่น การมีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ อย่างเช่นที่ภาษารวมชาติมีได้ ดู Gottlob Frege, "Logic," in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 230.

³ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, pp. 7 - 8.

⁴ *Ibid.*, p. 12.

** ผู้เขียนจะกล่าวถึงรายละเอียดของประเด็นดังกล่าวอีกครั้งในหัวข้อมโนทัศน์เรื่องคำเอกพจน์ของรัสเซลล์

psychology) เข้าด้วยกัน เช่น ข้อความ "ฉันเชื่อว่าชยันต์เป็นนิสิตภาควิชาปรัชญา" อีวานส์จึง เสนอมนิทัศน์เรื่องอรรถสสารขึ้นใหม่ว่า อรรถสสารคือวิธีการคิดถึงวัตถุของผู้ใช้ภาษา แทนความ เข้าใจของเฟรเก้ที่เห็นว่าอรรถสสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง มโนทัศน์อรรถสสาร แบบใหม่ของอีวานส์นั้นทำให้เกิดการเชื่อมโยงดังกล่าวได้ และสามารถอธิบายได้ว่าประโยคที่ ประกอบด้วยคำที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันสามารถมีค่าการคิดที่ต่างกันได้ เพราะผู้ใช้ภาษามีวิธีการ คิดถึงวัตถุที่แตกต่างกัน (คำเหล่านั้นมีอรรถสสารต่างกัน)

อย่างไรก็ตาม อีวานส์อธิบายเกณฑ์การจำแนกอรรถสสารของประโยค (Intuitive Criterion of Difference) ว่า ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าความคิดคืออรรถสสารของประโยค อรรถสสาร ของประโยคหนึ่งจะต่างจากอรรถสสารของอีกประโยคหนึ่ง ถ้ามีความเป็นไปได้ที่ใครบางคนจะ เข้าใจประโยคทั้งสอง ณ เวลาหนึ่ง โดยมีทัศนคติต่อประโยคดังกล่าวที่ต่างกัน⁵ เช่น การยอมรับ ประโยคว่า "ชยันต์เป็นนิสิตภาควิชาปรัชญา" แต่ปฏิเสธประโยคว่า "ชาญเป็นนิสิตภาควิชา ปรัชญา" ภายใต้เงื่อนไขว่าชื่อ "ชยันต์" และ "ชาญ" บ่งถึงคนคนเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่า ประโยคมีอรรถสสารหรือมีความคิดต่างกัน ก็ต่อเมื่อผู้ใช้ภาษามีทัศนคติต่อประโยคเหล่านั้น ต่างกัน อีวานส์คิดว่ามนิทัศน์เรื่องอรรถสสารของเขาต้องสามารถอธิบายให้สอดคล้องกับเกณฑ์ ดังกล่าวด้วย กล่าวคือ การจำแนกความต่างของอรรถสสารในความเข้าใจของอีวานส์นั้น ต้องให้ ความสำคัญแก่ความต่างทางญาณวิทยาที่เกี่ยวกับทัศนคติ หรือให้ความสำคัญกับความเข้าใจ ของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อถ้อยคำนั้น แต่เกณฑ์ดังกล่าวมีข้อจำกัดอยู่ที่สามารถใช้ได้กับกรณีที่มีผู้ใช้ ภาษาเพียงคนเดียวที่กำลังคิดถึงสิ่งบางสิ่งอยู่ในเวลาเดียวกันเท่านั้น เกณฑ์นี้ไม่สามารถใช้เป็น เกณฑ์จำแนกความคิดที่ต่างกันในกรณีที่มีผู้ใช้ภาษามากกว่าหนึ่งคน หรือกรณีที่ผู้ใช้ภาษา คิดถึงสิ่งบางสิ่งในเวลาต่างกันได้นั้น นั่นแสดงให้เห็นว่า เพียงแค่เกณฑ์การจำแนกอรรถสสารของ ประโยคเพียงอย่างเดียวไม่สามารถอธิบายเอกลักษณ์หรือความต่างของความคิดได้

จะเห็นว่าสำหรับอีวานส์ การที่อรรถสสารหมายถึงวิธีการคิดถึงวัตถุนั้น ทำให้อรรถสสารมี ลักษณะที่ต้องการวัตถุ หรือขึ้นอยู่กับวัตถุ (object-dependent) เช่นเดียวกับการเข้าใจว่า อรรถสสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึงของเฟรเก้ อีวานส์จึงไม่เห็นด้วยกับการที่ เฟรเก้ยอมรับถ้อยคำที่มีอรรถสสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง และอธิบายว่าถ้อยคำดังกล่าวมี ความหมายระดับอรรถสสาร เนื่องจากอีวานส์คิดว่าการยอมรับเช่นนี้เป็นไปไม่ได้ และทำให้เกิด ความขัดแย้งในตัวเองขึ้น เพราะถ้าอรรถสสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ ในกรณีที่ถ้อยคำ ไม่ได้บ่งถึงวัตถุใด จะไม่มีวัตถุมาแสดงตัวต่อการรับรู้ของผู้ใช้ภาษา ซึ่งเท่ากับว่าไม่สามารถมี อรรถสสารได้นั่นเอง

⁵ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, pp. 18 - 19.

นอกจากนี้ อิวานส์ยังไม่เห็นด้วยกับการกำหนดวัตถุให้เป็นค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อ ตามความเข้าใจของเฟรเก้ เนื่องจากถ้าพิจารณาตามความเข้าใจดังกล่าวแล้ว จะทำให้เกิดข้อสรุปที่ขัดแย้งกับความคิดของเฟรเก้ที่ว่า ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ แม้ว่าจะไม่มีค่าความจริง กล่าวคือ การที่เฟรเก้เสนอว่าความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับ การมีค่าความจริงของประโยค ซึ่งค่าความจริงดังกล่าวเกิดจากการกำหนดสิ่งในโลก (extra-linguistic entity) ให้แก่คำหรือชื่อที่อยู่ในประโยค โดยถือว่าสิ่งนั้นคือความหมายหรือค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อ ที่จะใช้อธิบายความหมายของประโยคที่มีชื่อดังกล่าว ในกรณีที่ชื่อในประโยคเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งไม่มีวัตถุใดถือเป็นค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อนั้น ทำให้ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวไม่มีค่าทางอรรถศาสตร์หรือไม่มีค่าความจริง อาจกล่าวได้ว่าประโยคนั้นไม่มีความหมาย ความเข้าใจนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าค่าทางอรรถศาสตร์คือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะถือเป็นประโยคที่ไม่มีค่าทางอรรถศาสตร์หรือไม่มีค่าความจริง ประกอบกับความคิดของเฟรเก้ที่ว่า ความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับ การมีค่าความจริงของประโยคนั้น ทำให้ประโยคที่ไม่มีค่าความจริงถือเป็นประโยคที่ไม่มีความหมาย ซึ่งขัดแย้งกับความคิดที่ว่าประโยคประเภทดังกล่าวมีความหมายแม้ไม่มีค่าความจริง ความขัดแย้งดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ถ้าเราคิดว่าค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับ การมีค่าความจริง เราจะไม่สามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวได้ แม้ว่าเราจะยอมรับมโนทัศน์เรื่องความหมายระดับอรรถศาสตร์ก็ตาม อิวานส์คิดว่าความผิดพลาดดังกล่าวของเฟรเก้เกิดจากการรับว่าค่าทางอรรถศาสตร์คือวัตถุที่ถูกบ่งถึง

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดพบว่า อิวานส์เข้าใจว่าทฤษฎีความหมายของเฟรเก้เห็นว่าการมีความหมายมีสองระดับได้แก่ อรรถศาสตร์และสิ่งที่ถูกบ่งถึง โดยอรรถศาสตร์ในที่นี้หมายถึงวิธีการคิดถึงวัตถุของผู้ใช้ภาษา ซึ่งอรรถศาสตร์ดังกล่าวมีลักษณะที่ต้องการวัตถุ แต่อิวานส์วิจารณ์ทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ตามความเข้าใจของเขาว่า ไม่สามารถรับถ้อยคำที่มีอรรถศาสตร์แต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงได้ ภายใต้ความคิดที่ว่าค่าทางอรรถศาสตร์คือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ดังนั้นอิวานส์จึงเสนอทางออกด้วยการปรับใช้ความคิดของรัสเซลล์

2.) คำเอกพจน์ของรัสเซลล์

อิวานส์อธิบายว่า สำหรับรัสเซลล์คำเอกพจน์คือคำที่บ่งถึงวัตถุโดยตรง และความหมายของคำประเภทดังกล่าวได้แก่วัตถุที่คำบ่งถึง นอกจากนี้รัสเซลล์อธิบายประโยคที่มีคำเอกพจน์ว่า ถ้าวัตถุที่คำเอกพจน์บ่งถึงมีลักษณะที่เป็นไปตามภาคแสดงของประโยค ประโยคดังกล่าวจะ

เป็นจริง และถ้าวัตถุไม่เป็นไปตามภาคแสดงประโยคนั้นจะเป็นเท็จ แต่ถ้าคำในประโยคไม่สามารถบ่งถึงวัตถุใดได้ ประโยคดังกล่าวไม่มีค่าความจริง หรือเราไม่สามารถประเมินค่าความจริงของประโยคดังกล่าวได้⁶

อิวานส์เรียกเกณฑ์การทดสอบถ้อยคำในประโยคว่าเป็นชื่อเฉพาะหรือไม่ว่า เกณฑ์ของรัสเซลล์ (Russell's criterion) ที่จะพิจารณาถ้อยคำที่อยู่ในตำแหน่งประธานของประโยคว่า ถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้บ่งถึงวัตถุใด โดยประโยคดังกล่าวยังคงมีความหมายอยู่ นั้นแสดงว่า ถ้อยคำที่อยู่ในตำแหน่งประธานของประโยคนั้นไม่ใช่ชื่อเฉพาะ เกณฑ์นี้ทำให้เห็นชัดเจนว่า รัสเซลล์คิดว่าความหมายของคำเอกพจน์ขึ้นอยู่กับว่ามีสิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำคำนั้น ถ้าคำดังกล่าวไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงก็จะไม่มีความหมาย หรือถ้าคำดังกล่าวยังคงมีความหมายแม้ว่าจะไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง นั้นแสดงว่าคำนั้นไม่ใช่คำเอกพจน์ หรือไม่ใช่ชื่อเฉพาะ

สำหรับรัสเซลล์ความหมายของคำเอกพจน์มีเพียงแค่ระดับเดียวเท่านั้นคือ วัตถุที่ถูกบ่งถึง กล่าวคือ ถ้าชื่อสองชื่อบ่งถึงวัตถุเดียวกัน รัสเซลล์จะถือว่าชื่อดังกล่าวมีความหมายเดียวกัน และการยืนยันที่เกิดจากการใช้ชื่อดังกล่าวจะเป็นการยืนยันเดียวกันด้วย เนื่องจากรัสเซลล์คิดว่าชื่อเป็นเพียงวิธีการชี้ไปที่สิ่งเท่านั้น ชื่อไม่ได้เกิดขึ้นในสิ่งที่เรายืนยันเมื่อมีการใช้แต่อย่างใด⁷ ความเข้าใจดังกล่าวของรัสเซลล์ต่างจากความเข้าใจของเฟรเก้ที่เห็นว่าความหมายของคำเอกพจน์และถ้อยคำทางภาษามีสองระดับ แต่อิวานส์เห็นด้วยกับความเข้าใจของทั้งสองคน และเสนอว่าคำเอกพจน์ซึ่งมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งโดยตรงสามารถมีความหมายระดับอรรถสสารได้

อย่างไรก็ตามมีผู้วิจารณ์ข้อเสนอดังกล่าวของอิวานส์ว่า การคิดว่าคำเอกพจน์ไม่สามารถมีความหมายระดับอรรถสสารได้นั้นขัดแย้งในตัวเอง เพราะคำเอกพจน์เป็นคำที่บ่งถึงวัตถุโดยตรง แต่อรรถสสารเป็นสื่อกลางระหว่างภาษากับวัตถุ ทำให้ถ้อยคำที่มีความหมายระดับอรรถสสารเป็นถ้อยคำที่ไม่ได้บ่งถึงวัตถุโดยตรง แต่เป็นการบ่งถึงวัตถุโดยอ้อมผ่านอรรถสสาร ดังนั้นคำเอกพจน์ที่บ่งถึงวัตถุโดยตรงจึงไม่สามารถมีความหมายระดับอรรถสสารได้⁸ อิวานส์คิดว่าเขาสามารถยอมรับคำเอกพจน์ที่บ่งถึงวัตถุโดยตรง และมีความหมายระดับอรรถสสารได้โดยไม่เกิดความขัดแย้งขึ้น เนื่องจากการบ่งถึงวัตถุโดยตรงและการมีอรรถสสารเป็นการอธิบาย

⁶ Ibid., p. 42.

⁷ Bertrand Russell, "The Philosophy of Logical Atomism", in *Logic and Knowledge*, ed. Robert C. Marsh (London: George Allen & Unwin, 1971), p. 245. Cited in Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 43.

⁸ David Kaplan, "Demonstrative : An Essay on the Semantics, Logics, Metaphysics, and Epistemology of Demonstratives and other Indexicals," in *Basic Topics in the Philosophy of Language*, ed. Robert M. Harnish (New Jersey: Prentice Hall, 1994), pp. 275 - 277.

ความสัมพันธ์คนละประเด็นกัน ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น นอกจากนี้อีวานส์ยังอธิบายว่า อรรถศาสตร์ในความเข้าใจของเขาคือวิธีการคิดถึงวัตถุ ความเข้าใจดังกล่าวไม่มีนัยว่าอรรถศาสตร์ เป็นสื่อกลางระหว่างถ้อยคำกับสิ่งที่ถูกบ่งถึงตามที่ผู้วิจารณ์ได้เสนอไว้ แต่อรรถศาสตร์เป็นวิธีที่ ผู้ใช้ภาษาใช้ในการเข้าใจสิ่งที่ถูกบ่งถึง ที่ให้ความสำคัญแก่ประเด็นเรื่องความเข้าใจของผู้ใช้ ภาษา มากกว่าประเด็นเรื่องการบ่งถึงของถ้อยคำ ด้วยเหตุนี้เองการคิดว่าคำเอกพจน์มีความหมายระดับอรรถศาสตร์จึงไม่ขัดกับลักษณะของคำเอกพจน์ที่ต้องบ่งถึงวัตถุโดยตรง หรือการ คิดว่าคำเอกพจน์มีความหมายระดับอรรถศาสตร์จึงไม่ขัดแย้งในตัวเอง

อีวานส์วิเคราะห์ทฤษฎีความคิด (theory of thought) ของรัสเซลล์ว่าใช้หลัก ความคุ้นเคยทางผัสสะ* เป็นความคิดพื้นฐาน ทฤษฎีดังกล่าวเสนอว่า “เป็นไปได้ที่ผู้ใช้ ภาษาจะมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งบางสิ่ง นอกจากเขารู้ว่าสิ่งเฉพาะในโลกที่เขา กำลังคิดถึงอยู่นั้น คือสิ่งไหน”⁹ รัสเซลล์อธิบายว่าการจะรู้ได้ว่าสิ่งที่เรากำลังคิดถึงอยู่คือสิ่งไหน อาจทำได้สองวิธี คือการรับรู้โดยความคุ้นเคย ซึ่งเป็นการรับรู้ข้อมูลทางผัสสะจากวัตถุโดยตรง และการรับรู้ผ่าน คำบรรยายซึ่งเป็นการคิดถึงวัตถุในฐานะที่เป็นสิ่งที่เป็นไปตามคำบรรยายบางอย่าง

อย่างไรก็ตามอีวานส์มีข้อวิจารณ์เกี่ยวกับความคิดของรัสเซลล์ในสามประเด็น ดังนี้ ประเด็นแรก อีวานส์คิดว่าจากเกณฑ์ของรัสเซลล์ประกอบกับทฤษฎีความคิดของ รัสเซลล์พบว่า ถ้อยคำส่วนใหญ่ไม่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าว เนื่องจากถ้อยคำเหล่านั้นไม่สามารถบ่งถึง วัตถุได้โดยตรง แต่เราจะเข้าใจถ้อยคำเหล่านั้นผ่านคำบรรยาย อาจกล่าวได้ว่าหลักการคุ้นเคย ทางผัสสะของรัสเซลล์ทำให้เกิดข้อจำกัดแก่ความคิดทางอรรถศาสตร์ของรัสเซลล์ว่า สิ่งที่ถูกบ่ง ถึงที่แท้จริงมีขึ้นได้ในภาษาส่วนตัวเท่านั้น เพราะการมีความคุ้นเคยเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งที่ถูกบ่ง ถึงนั้นหมายถึง การที่ผู้ใช้ภาษามีความสัมพันธ์โดยตรงกับข้อมูลทางผัสสะเกี่ยวกับวัตถุที่เขารับรู้ เท่านั้น สำหรับความคิดเกี่ยวกับวัตถุทางกายภาพต่างๆ รัสเซลล์อธิบายว่าความคิดดังกล่าว เป็นการคิดถึงวัตถุในฐานะที่เป็นสิ่งที่เป็นไปตามคำบรรยายบางอย่าง ซึ่งถ้าวิเคราะห์ตามความ เข้าใจเรื่องชื่อเฉพาะของรัสเซลล์จะพบว่า ถ้อยคำที่บ่งถึงวัตถุทางกายภาพต่างๆ ไม่ใช่ชื่อเฉพาะ หรือ ไม่ใช่ถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่ง (referring expression) เนื่องจากเราไม่สามารถคุ้นเคยทางผัสสะกับ วัตถุเหล่านั้นได้โดยตรง ซึ่งรัสเซลล์จะอธิบายถ้อยคำดังกล่าวว่าเป็นรูปย่อของคำบรรยายแทน

ประเด็นที่สอง สืบเนื่องจากข้อวิจารณ์แรกว่าหลักการคุ้นเคยทางผัสสะทำให้เกิด ข้อจำกัดแก่ความคิดทางอรรถศาสตร์ของรัสเซลล์ ในลักษณะที่สิ่งที่ถูกบ่งถึงจะมีได้แค่ในภาษา ส่วนตัวเท่านั้น นอกจากนี้อีวานส์ยังคิดว่าข้อจำกัดดังกล่าวทำให้ความหมายของคำกลายเป็น

* ดูรายละเอียดที่หน้า 39 - 40.

⁹ Gareth Evans, *The varieties of Reference*, p. 44.

สิ่งที่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เฉพาะของแต่ละบุคคล ซึ่งทำให้เราไม่สามารถกล่าวถึงหรือรับรู้ความหมายของคำเหล่านั้นของผู้อื่นได้

ประเด็นที่สาม อิวานส์คิดว่าเกณฑ์ในการพิจารณาว่าถ้อยคำใดเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งหรือไม่นั้น ต้องพิจารณาความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงของถ้อยคำดังกล่าว (relation of reference) ซึ่งความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงนี้เป็นสิ่งที่ให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยถ้อยคำเหล่านั้น* จากเกณฑ์นี้จะเห็นว่า ถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่งกายภาพทั่วไปสามารถให้ค่าความจริงแก่ประโยคได้ด้วยการอาศัยเพียงแค่ความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงของถ้อยคำนั้น อิวานส์จึงสรุปว่าถ้อยคำดังกล่าวเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง ถึงแม้ว่าเราจะไม่มีความคุ้นเคยทางผัสสะกับสิ่งที่ถ้อยคำเหล่านั้นบ่งถึงก็ตาม

อิวานส์จึงเสนอการจัดประเภทของถ้อยคำใหม่ตามเกณฑ์ที่ได้กล่าวถึงข้างต้น โดยแบ่งเป็นคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ (Russellian singular term) ที่หมายถึงคำเอกพจน์ซึ่งการมีความหมายของคำดังกล่าวขึ้นอยู่กับว่ามีสิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำเหล่านั้น และคำเอกพจน์ที่ไม่ใช่แบบรัสเซลล์ (non-Russellian singular term) ที่หมายถึงถ้อยคำที่การมีความหมายของถ้อยคำดังกล่าวไม่ขึ้นอยู่กับว่ามีสิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำเหล่านั้น เช่น ชื่อเชิงบรรยายที่เป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งซึ่งสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าวจะถูกกำหนดโดยเงื่อนไขเชิงบรรยายหรือคำบรรยาย นอกจากนี้ อิวานส์คิดว่า ยังมีถ้อยคำอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ใช่คำเอกพจน์ที่บ่งถึงสิ่ง แต่เป็นถ้อยคำที่อยู่ในรูปของการบ่งปริมาณ ซึ่งได้แก่ คำบรรยายชี้เฉพาะ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดพบว่า ทศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอิวานส์คือทศนะที่นำทศนะของเฟรเก้และทศนะของรัสเซลล์มาปรับรวมกัน โดยคิดว่าความหมายของคำมีสองระดับคือ อรรถสสารซึ่งได้แก่วิธีการคิดถึงวัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง และสิ่งที่ถูกบ่งถึงซึ่งได้แก่วัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง ผู้เขียนคิดว่าสาเหตุที่อิวานส์ยังคงรับความหมายระดับอรรถสสารนั้นเป็นเพราะ ความหมายดังกล่าวสามารถอธิบายความต่างกันของการมีข้อมูลเพิ่มขึ้นระหว่างประโยคเอกลักษณ์สองประโยคได้ ซึ่งในกรณีดังกล่าวไม่สามารถอธิบายได้ด้วยสิ่งที่ถูกบ่งถึง นอกจากนี้ทศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอิวานส์ยังคงให้ความสำคัญแก่วัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง ดังจะเห็นได้จากการที่อิวานส์ยังคงรักษาความคิดของรัสเซลล์ที่ว่าความหมายของคำเอกพจน์คือวัตถุที่คำบ่งถึงอยู่ เนื่องจากความคิดดังกล่าวสามารถอธิบายความหมายในกรณีของคำเอกพจน์ที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันว่าเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกัน นอกจากนี้การคิดว่าความหมายของชื่อคือวัตถุ ยังทำให้เกณฑ์ของ

* ผู้เขียนจะอธิบายประเด็นดังกล่าวโดยละเอียดในหัวข้อ 3.2.3 การแก้ปัญหาคือที่ไม่มีสิ่งรองรับในทศนะของกาเรท อิวานส์

ความหมายในทัศนะของอิวานส์คือ โลก เป็นเกณฑ์ซึ่งเป็นอิสระจากผู้ใช้ภาษา ความหมายจึงมีลักษณะภววิสัยไม่ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้ใช้ภาษาแต่ละคน ผู้ใช้ภาษาจึงสามารถเข้าใจความหมายร่วมกันได้

จะเห็นว่าในทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอิวานส์ ถ้อยคำที่มีอรรถสสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากอรรถสสารตามความเข้าใจของอิวานส์มีลักษณะที่ขึ้นอยู่กับวัตถุ แต่ในกรณีดังกล่าวไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง ถ้อยคำนั้นจึงไม่มีความหมาย อย่างไรก็ตามอิวานส์ได้เสนอกรอบความเข้าใจใหม่ว่า ค่าทางอรรถศาสตร์ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึง และภายใต้กรอบความเข้าใจนี้เอง ทำให้อิวานส์สามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ ซึ่งผู้เขียนจะกล่าวถึงในส่วนถัดไป

3.2.2 มโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์พื้นฐานของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

สำหรับอิวานส์ ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือชื่อเชิงบรรยายชนิดหนึ่ง การจะเข้าใจว่าชื่อเชิงบรรยายมีลักษณะอย่างไร ทั้งในกรณีที่ชื่อเชิงบรรยายมีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขคำบรรยาย และในกรณีที่ไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขคำบรรยายดังกล่าวนั้น ต้องอาศัยมโนทัศน์เรื่องหลักการของรัสเซลล์ที่แสดงให้เห็นว่าการคิดถึงสิ่งสิ่งหนึ่งของผู้ใช้ภาษา จำเป็นต้องมีวัตถุเกี่ยวกับการคิดนั้น และต้องรู้ว่าสิ่งไหนเป็นวัตถุที่ผู้ใช้ภาษากำลังคิดถึงอยู่ และมโนทัศน์เรื่องรูปแบบการชี้ตัววัตถุ มโนทัศน์แต่ละประการมีรายละเอียดดังนี้

1.) ชื่อเชิงบรรยาย

ชื่อเชิงบรรยายคือ ชื่อที่สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อประเภทดังกล่าวถูกกำหนดโดยคำบรรยาย¹⁰ อิวานส์เห็นว่าตัวอย่างโดยทั่วไปของชื่อเชิงบรรยายคือ ชื่อที่ถูกเสนอขึ้นโดยมีการเชื่อมโยงกับคำบรรยายบางคำ เช่น ชื่อ "Deep Throat" ที่ใช้เป็นชื่อสำหรับผู้ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับคดีวอเตอร์เกตให้แก่จูดเวิร์ดและเบรินสตัน¹¹ หรือชื่อ "จูเลียส" ที่มีเงื่อนไขสำหรับสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าวไว้ว่า "จงเรียกใครก็ตามที่ประดิษฐ์ชิบว่าจูเลียส"¹² แต่ในภาษารวมชาติมีชื่อจำนวนมากน้อยที่ถูกจัดประเภทว่าเป็นชื่อเชิงบรรยายนี้ อย่างไรก็ตามอิวานส์คิดว่าแม้ว่าชื่อทั่วไปในภาษารวมชาติไม่ถือเป็นชื่อเชิงบรรยาย แต่เราสามารถสร้างชื่อเชิงบรรยายขึ้นโดยการกำหนด

¹⁰ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 31. และ Gareth Evans, "Reference and Contingency," in *Collected Papers*, ed. Gareth Evans (Oxford: Clarendon Press, 2002), p. 179.

¹¹ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, pp. 48 - 49.

¹² *Ibid.*, p. 31.

เงื่อนไขเชิงบรรยายให้แก่สิ่งที่จะเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าว อย่างเช่นในกรณีชื่อ "จูเลียส" เป็นต้น

จะเห็นว่าชื่อเชิงบรรยายมีความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์ระหว่างชื่อกับคำบรรยาย ในลักษณะที่คำบรรยายที่อยู่ในเงื่อนไขเชิงบรรยายจะเป็นสิ่งกำหนดว่าวัตถุใดเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อนั้น เราอาจเข้าใจได้ว่าเงื่อนไขเชิงบรรยายดังกล่าวทำให้ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเชิงบรรยายมีเงื่อนไขความจริง อีวานส์อธิบายว่าเมื่อใดก็ตามที่ชื่อมีเงื่อนไขเชิงบรรยายสำหรับการเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อนั้น ในกรณีดังกล่าวประโยคที่มีชื่อนั้นอยู่จะมีเงื่อนไขความจริง ไม่ว่าจะมียุติที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อดังกล่าวหรือไม่ อาจกล่าวได้ว่าชื่อเชิงบรรยายสามารถให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่มีชื่อดังกล่าวได้ แม้ว่าชื่อนั้นเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้นแสดงให้เห็นว่าการมีความหมายของชื่อประเภทนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ามีสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อ ผู้เขียนคิดว่าลักษณะนี้เองถือเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของชื่อเชิงบรรยายคือ ชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่คำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ ซึ่งทำให้ความหมายของคำขึ้นอยู่กับว่ามีวัตถุเฉพาะที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึง

แม้ว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่คำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ แต่อีวานส์คิดว่าชื่อประเภทนั้นยังคงเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง (referring expression) หรือเป็นคำเอกพจน์อยู่ ถ้อยคำบ่งถึงสิ่งตามความเข้าใจของอีวานส์ หมายถึงถ้อยคำที่สามารถให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยถ้อยคำดังกล่าว โดยอาศัยความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงเพียงอย่างเดียว การอธิบายเงื่อนไขความจริงในลักษณะดังกล่าวถือเป็นการอธิบายสิ่งที่ถูกบ่งถึงด้วยมโนทัศน์เรื่องความจริง เช่น วลีที่ใช้บ่งถึงค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อ "แอลฟา" (Alpha) ที่ว่า "สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อ 'แอลฟา' คือ แอลฟา" ที่เป็นระบุดความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงโดยตรง หรือเงื่อนไขความจริงของประโยค "แอลฟา* คือ F" ที่ประโยคดังกล่าวจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อ "แอลฟา" เป็นไปตามภาคแสดง F^{**} จะเห็นว่าวลีที่ใช้บ่งถึงค่าทางอรรถศาสตร์ดังกล่าว ไม่สามารถใช้กับชื่อที่ไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึงได้ เนื่องจากเราไม่สามารถมีความสัมพันธ์ของสิ่งที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึงได้โดยตรง

* "แอลฟา" ในที่นี้เป็นชื่อเฉพาะแบบรัสเซลล์ ที่ความหมายของชื่อดังกล่าวขึ้นอยู่กับสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อนั้น

** เงื่อนไขความจริงดังกล่าวมาจากหลักการ (P) ซึ่งเป็นรูปแบบพื้นฐานของการโยงสิ่งที่ถูกบ่งถึงเข้ากับมโนทัศน์เรื่องความจริง ที่กล่าวว่า "ถ้าประโยค S เป็นประโยคเชิงเดี่ยวที่ประกอบด้วยคำเอกพจน์ t และถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R ประโยคดังกล่าวจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อสิ่งที่คำเอกพจน์ t บ่งถึงเป็นไปตามคุณสมบัติที่อยู่ในถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R" ดู Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 49.

สำหรับกรณีชื่อเชิงบรรยาย อิวานส์เสนอว่าการให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่มีชื่อประเภทดังกล่าวนั้นเป็นไปได้ โดยการอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงเพียงอย่างเดียว เช่นเดียวกับกรณีคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ ดังจะเห็นได้จากเงื่อนไขความจริงของประโยค "จูเลียสคือ F" ประโยคดังกล่าวจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อใครก็ตามที่เป็นผู้ประดิษฐ์ชื่อบ* เป็น F อิวานส์คิดว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งเช่นเดียวกับคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ เนื่องจากการระบุเงื่อนไขความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเชิงบรรยายนั้น สามารถทำได้โดยอาศัยความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงเพียงอย่างเดียว ตามคำจำกัดความของถ้อยคำบ่งถึงสิ่งที่อิวานส์เข้าใจ แต่ชื่อเชิงบรรยายต่างจากคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ในประเด็นที่ความหมายของชื่อประเภทดังกล่าวไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรณีวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ทำให้ชื่อเชิงบรรยายที่ไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขคำบรรยาย ยังคงสามารถให้ค่าความจริงแก่ประโยคที่มีชื่อประเภทดังกล่าวได้

อย่างไรก็ตาม อิวานส์คิดว่านอกจากชื่อเชิงบรรยายจะเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งที่ไม่ใช่คำเอกพจน์แบบรัสเซลล์แล้ว ชื่อดังกล่าวยังคงมีลักษณะเป็น "ตัวชี้แข็ง" (rigid designator) คือ เป็นถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันในโลกที่เป็นไปได้โลกที่เป็นไปได้ทุกโลก¹³ สิ่งนี้ถ้อยคำดังกล่าวบ่งถึงจะไม่ขึ้นอยู่กับเวลาหรือบริบททางโมดัล (modal context) ลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายต่างจากคำบรรยายชี้เฉพาะ เนื่องจากสิ่งที่คำบรรยายชี้เฉพาะบ่งถึงจะผันแปร** ไปตาม

* คำบรรยายดังกล่าวมาจากเงื่อนไขเชิงบรรยายสำหรับสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเชิงบรรยาย "จูเลียส" ที่ว่า "จงเรียกใครก็ตามที่ประดิษฐ์ชื่อบว่าจูเลียส"

¹³ Saul A. Kripke, *Naming and Necessity*, p. 48.

** การผันแปรตามโลกที่เป็นไปได้ของสิ่งที่คำบรรยายชี้เฉพาะบ่งถึง จะต่างจากการผันแปรของสิ่งที่คำสรรพนามชี้เฉพาะบ่งถึง เนื่องจากคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ใช่ถ้อยคำที่บ่งถึงวัตถุโดยตรง แต่เป็นการกล่าวถึงวัตถุผ่านคำบรรยาย ทำให้ความหมายของคำบรรยายชี้เฉพาะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของคำบรรยายนั้นมากกว่าขึ้นอยู่กับวัตถุที่ถูกบ่งถึง ถ้ามีโลกที่เป็นไปได้ซึ่งผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในปีค.ศ.1968 ไม่ใช่ นิกสัน แต่เป็นฮัมฟรีย์ คำบรรยาย "ผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในปีค.ศ.1968" จะหมายถึง ฮัมฟรีย์ ในขณะที่โลกที่เป็นจริง คำบรรยายนั้นหมายถึงนิกสัน

สำหรับคำสรรพนามชี้เฉพาะ คำประเภทดังกล่าวเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งโดยตรง ซึ่งมีธรรมชาติที่ขึ้นอยู่กับบริบท (context dependence) กล่าวคือ ความหมายของคำจะผันแปรตามบริบทต่างๆ เช่น เวลา สถานที่ และตัวผู้พูด ความหมายของคำว่า "ฉัน" จะเปลี่ยนแปลงไปขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้พูดคำนั้น แต่คำว่า "ฉัน" ก็ยังคงบ่งถึงตัวผู้พูดเสมอในทุกบริบทหรือทุกโลกที่เป็นไปได้ ผู้เขียนจึงคิดว่าลักษณะการผันแปรทั้งสองกรณีนี้ต่างกัน เนื่องจากคำสรรพนามชี้เฉพาะยังคงบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ แต่ด้วยธรรมชาติที่ขึ้นอยู่กับบริบท ทำให้สิ่งที่คำว่า "ฉัน" บ่งถึงต้องเปลี่ยนไปตามบริบท

เวลาและโลกที่เป็นไปได้ต่างๆ ดังนั้นชื่อเชิงบรรยายจึงไม่ใช่ถ้อยคำประเภทเดียวกับคำบรรยายที่เฉพาะ

กล่าวโดยสรุปคือ ชื่อเชิงบรรยาย คือชื่อที่สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าวถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขเชิงบรรยายบางอย่าง นอกจากนี้ชื่อประเภทดังกล่าวถือเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งที่ไม่ใช่คำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ เนื่องจากการให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคของชื่อดังกล่าวนั้น สามารถอธิบายได้ด้วยความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงเพียงอย่างเดียว และแม้ว่าชื่อดังกล่าวจะไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น ก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อการใช้ค่าความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวแต่อย่างใด

2.) หลักการของรัสเซลล์

หลักการของรัสเซลล์มีเนื้อหาว่า "ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถคิดถึงสิ่งหนึ่งได้ ถ้าเขาไม่รู้ว่สิ่งไหนเป็นสิ่งที่เขากำลังคิดถึงอยู่"¹⁴ อีวานส์เห็นว่าความหมายของการรู้ว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่ผู้ใช้ภาษากำลังคิดถึงอยู่ไม่ชัดเจน อีวานส์จึงอธิบายเพิ่มเติมว่าการรู้ว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่เรากำลังคิดถึงอยู่หมายถึง เราหรือผู้ใช้ภาษาต้องสามารถจำแนกสิ่งดังกล่าวออกจากสิ่งอื่นได้ เช่น ในขณะที่เรากำลังคิดถึงสิ่งที่เรามองเห็น ถ้าเราสามารถแยกได้ว่าสิ่งที่เรากำลังคิดถึงอยู่คือ สิ่งที่เรามองเห็น นั่นเท่ากับว่าเรามีความคิดเกี่ยวกับสิ่งๆ นั้นอยู่ หรือการคิดของเราเป็นไปตามหลักการของรัสเซลล์ อีวานส์คิดว่าเราไม่จำเป็นต้องรู้ว่าสิ่งที่เรากำลังคิดถึงอยู่นั้นคืออะไร เช่น เราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เรามองเห็นได้ แม้ว่าเราจะไม่รู้ว่สิ่งที่เรามองเห็นนั้นคืออะไร* นั่นแสดงให้เห็นว่าอีวานส์คิดว่า หลักการของรัสเซลล์ต้องการเพียงแค่ความสามารถในการจำแนกวัตถุที่เรากำลังคิดถึงออกจากสิ่งอื่นเท่านั้น สรุปคือหลักการของรัสเซลล์คือหลักที่อธิบายว่าการมีความคิดเกี่ยวกับวัตถุของผู้ใช้ภาษานั้น ผู้ใช้ภาษาต้องรู้ว่าวัตถุไหนเป็นวัตถุที่เขากำลังคิดถึงอยู่ หรือสามารถจำแนกวัตถุที่เขากำลังคิดถึงออกจากสิ่งอื่นได้ โดยไม่จำเป็นต้องรู้ว่าวัตถุนั้นคืออะไร

¹⁴ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, pp. 65, 89.

* เชนเบอร์รี่ยกตัวอย่างว่า เราอาจไม่รู้ว่ใครคือคนที่เราเห็นซึ่งเป็นคนที่ขโมยตู้নিরภัยไป ถ้าพิจารณาตัวอย่างดังกล่าวตามความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการของรัสเซลล์ของอีวานส์พบว่า เราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับคนที่เรามองเห็นได้ แม้ว่าเราจะไม่รู้ว่คนดังกล่าวที่ขโมยตู้নিরภัยของเราคือใคร ดู R. M. Sainsbury, "Evans on Reference," in *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, ed. R. M. Sainsbury (London: Routledge, 2002), p. 47.

อาจกล่าวได้ว่าหลักการของรัสเซลล์ต้องการเสนอว่า ความรู้ของผู้ใช้ภาษาเป็น “ความรู้เกี่ยวกับการจำแนกวัตถุ” (discriminating knowledge) อีวานส์เสนอว่าการจำแนกวัตถุที่เรา กำลังคิดถึงออกจากสิ่งอื่นมีสามวิธี¹⁵ คือ หนึ่ง เมื่อเรารับรู้ (perceive) วัตถุนั้น ณ เวลาหนึ่ง สอง เมื่อเราจำ (recognize) วัตถุนั้นได้เมื่อวัตถุปรากฏต่อเรา และสาม เมื่อเรารู้ข้อเท็จจริงหรือ ข้อมูลของการจำแนกวัตถุ (know discriminating fact) ซึ่งจำแนกวัตถุนั้นออกจากสิ่งอื่น วิธี เหล่านี้จะสัมพันธ์กับรูปแบบการชี้ตัววัตถุที่แตกต่างกัน ซึ่งจะอธิบายในส่วนถัดไป

หลักการของรัสเซลล์เป็นความคิดที่สำคัญมากประการหนึ่งสำหรับทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ ของอีวานส์ ดังจะเห็นได้จากความคิดเรื่องต่างๆ ในทัศนะของอีวานส์ เช่น ความคิดเรื่อง การ คิดถึงวัตถุที่ต้องอธิบายให้สอดคล้องกับหลักดังกล่าว เช่นเดียวกัน ความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่ง รองรับของอีวานส์จึงต้องอธิบายให้สอดคล้องกับหลักของรัสเซลล์ด้วย

3.) รูปแบบการชี้ตัววัตถุ

รูปแบบการชี้ตัววัตถุคือ ความรู้ที่ได้มาด้วยวิธีการที่ผู้ใช้ภาษาใช้แยกแยะสิ่งหนึ่งออก จากสิ่งอื่น อีวานส์เสนอรูปแบบการชี้ตัววัตถุสามแบบได้แก่ หนึ่ง การชี้ตัววัตถุแบบชี้เฉพาะ (demonstrative identification) คือความสามารถชี้วัตถุที่รับรู้ในขณะนั้น สอง การชี้ตัววัตถุที่ ขึ้นอยู่กับการจำได้ (recognition-based identification) หรือความรู้เกี่ยวกับวัตถุที่ได้จากการจำ วัตถุได้เมื่อวัตถุดังกล่าวปรากฏต่อเรา และสาม การชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับการบรรยาย (descriptive / description-based identification) หรือความรู้เกี่ยวกับการจำแนกวัตถุที่ได้จาก การรู้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจน ซึ่งอยู่ในรูปคำบรรยายของวัตถุนั้น รูปแบบการชี้ตัววัตถุเหล่านี้ เกี่ยวข้องกับคำเอกพจน์ต่างประเภทกัน คือ การชี้ตัววัตถุแบบชี้เฉพาะ ที่อธิบายวิธีการคิดถึงวัตถุ ที่คำสรรพนามชี้เฉพาะบ่งถึง สำหรับการชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับการจำวัตถุได้จะเชื่อมโยงกับ วิธีการคิดถึงวัตถุที่ชื่อเฉพาะทั่วไปบ่งถึง และการชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับการบรรยายที่อธิบายวิธีการ คิดถึงวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง¹⁶

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนคิดว่าการแบ่งรูปแบบการชี้ตัววัตถุเช่นนี้อาจไม่ตายตัว เนื่องจาก เป็นไปได้ที่เราจะคิดถึงวัตถุที่คำสรรพนามชี้เฉพาะบ่งถึง โดยมี การชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับการจำ วัตถุได้ เช่น ในกรณีของคำสรรพนามชี้เฉพาะที่อยู่ในประโยคอดีตกาล (past-tense

¹⁵ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 89.

¹⁶ José Luis Bermúdez, “Evans and the Sense of ‘I’,” in *Thought, Reference, and*

demonstrative) เช่น ประโยค “ชายคนนั้นเคยเป็นนักเรียนปรัชญา” (that man was a philosophy student)¹⁷ หรือแม้แต่การที่เราสามารถคิดถึงวัตถุที่คำสรรพนามชี้เฉพาะบ่งถึง โดยเกี่ยวข้องกับการชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับคำบรรยาย¹⁸ นอกจากนี้ อีวานส์คิดว่าเราอาจเข้าใจ การชี้ตัววัตถุว่ามีลักษณะเหมือนกับความรู้สองประเภทของรัสเซลล์ ได้แก่ ความรู้จากการ ค้นเคยทางผัสสะ ซึ่งเปรียบเป็นการชี้ตัววัตถุแบบชี้เฉพาะ และความรู้จากการบรรยาย ซึ่งเปรียบ เป็นการชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับคำบรรยาย¹⁹

ทัศนะของอีวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้นอาศัยมโนทัศน์เรื่องรูปแบบการชี้ตัววัตถุ แบบบรรยายเป็นหลัก โดยจะแสดงให้เห็นว่าแม้ว่าไม่มีวัตถุที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับบ่งถึง แต่เราสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าว โดยใช้ข้อเท็จจริงของการจำแนก วัตถุซึ่งอยู่ในรูปของคำบรรยาย อาจกล่าวได้ว่ารูปแบบการชี้ตัววัตถุแบบบรรยายเป็นการชี้ตัว วัตถุที่อาศัยแนวความคิดการเป็นไปตามเงื่อนไข²⁰ (identification through satisfaction) ว่าการคิดถึง วัตถุหนึ่งเป็นไปได้อย่างไร เนื่องจากการคิดถึงวัตถุนั้นเป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อที่ไม่มีสิ่ง รองรับ ซึ่งวิธีการคิดถึงวัตถุในลักษณะนี้สามารถทำให้เกิดความรู้ที่จำแนกวัตถุดังกล่าวออกจาก สิ่งอื่นได้เช่นกัน

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า สำหรับอีวานส์การเข้าใจมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ต้องอาศัยมโนทัศน์หลักสามประการคือ หนึ่ง ชื่อเชิงบรรยายซึ่งอีวานส์ถือว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ จัดอยู่ในประเภทชื่อเชิงบรรยายชนิดหนึ่ง สอง หลักการของรัสเซลล์ที่เป็นเกณฑ์ในการอธิบาย วิธีการคิดถึงวัตถุในลักษณะต่างๆ ว่าความคิดเหล่านั้นต้องมีวัตถุรองรับ และผู้ใช้ภาษาต้อง สามารถจำแนกวัตถุดังกล่าวออกจากสิ่งอื่นได้ และสาม รูปแบบการชี้ตัววัตถุซึ่งเชื่อมโยงกับ หลักการของรัสเซลล์ กล่าวคือ รูปแบบการชี้ตัววัตถุเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ผู้ใช้ภาษามีความรู้ใน การจำแนกวัตถุของความคิดออกจากสิ่งอื่นได้ตามที่หลักการของรัสเซลล์กล่าวไว้ ในส่วนต่อไป

¹⁷ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 138. จากข้อความว่า “That ϕ was F.”

¹⁸ *Ibid.*, pp. 134 - 135. อีวานส์อธิบายว่าแม้ว่าความคิดเกี่ยวกับวัตถุที่คำสรรพนามชี้เฉพาะบ่งถึง เกี่ยวข้องกับการรู้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนเกี่ยวกับวัตถุนั้น นั้นไม่ได้หมายความว่า เราจะถือว่าความคิดดังกล่าว เป็นความคิดเชิงบรรยาย

¹⁹ *Ibid.*, p. 65. อีวานส์อ้างความเข้าใจดังกล่าวมาจากทัศนะของสตรอนสัน

²⁰ José Luis Bermúdez, “Evans and the Sense of ‘I,’” in *Thought, Reference, and Experience : Theme from the Philosophy of Gareth Evans*, p. 170.

จะเป็นการวิเคราะห์การแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของอีวานส์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ มโนทัศน์ทั้งสามประการดังกล่าว

3.2.3 การแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของอีวานส์

จากที่กล่าวไปในส่วนที่แล้วว่า อีวานส์คิดว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นคำเอกพจน์อีกประเภทหนึ่งซึ่งต่างจากคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ เนื่องจากความหมายของคำประเภทดังกล่าวไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำนั้น ชื่อเชิงบรรยายจึงมีความหมายได้แม้จะไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ผู้เขียนจะอาศัยมโนทัศน์เรื่องชื่อเชิงบรรยายของอีวานส์ เพื่อวิเคราะห์การแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แม้ว่าอีวานส์ไม่ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือชื่อเชิงบรรยาย แต่ลักษณะการมีความหมายของชื่อเชิงบรรยายที่ไม่ขึ้นอยู่กับวัตถุที่ชื่อบ่งถึง แสดงว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอาจถือเป็นชื่อเชิงบรรยายประเภทหนึ่ง ผู้เขียนคิดว่าเราสามารถทำให้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอยู่ในรูปของชื่อเชิงบรรยายได้ โดยการกำหนดเงื่อนไขสำหรับการเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าวขึ้น เมื่อเรากล่าวถึงชื่อนั้น เช่น ชื่อ “วัลคัน” ที่เราเสนอชื่อดังกล่าวพร้อมกับเงื่อนไขที่ว่า “จงเรียกสิ่งที่เป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์ว่า วัลคัน”^{*}

ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือชื่อเชิงบรรยายประเภทหนึ่ง ซึ่งความหมายของชื่อขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเชิงบรรยายที่กำหนดสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อนั้น มโนทัศน์สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเชิงบรรยายต้องอธิบายด้วยมโนทัศน์เรื่องความจริง อีวานส์เชื่อว่าความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึง (ความสัมพันธ์ระหว่างคำเอกพจน์กับวัตถุ) ต้องเกี่ยวข้องกับมโนทัศน์เรื่องความจริง การเข้าใจความหมายคือการเข้าใจว่าอะไรเป็นเงื่อนไขที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ผู้เขียนคิดว่าความเข้าใจดังกล่าวเป็นการปฏิเสธความคิดแบบเดิมที่ว่า ความหมายหรือค่าทางอรรถศาสตร์ของถ้อยคำคือวัตถุที่เป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงของถ้อยคำนั้น การปฏิเสธนี้ทำให้ถ้อยคำที่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงหรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายได้

* อย่างไรก็ตามอีวานส์เสนอให้อธิบายคำเอกพจน์ที่ไม่มีสิ่งรองรับ (empty singular terms) ด้วยความคิดเรื่อง “การใช้คำเอกพจน์ที่ไม่มีสิ่งรองรับอย่างลับๆ” (the conniving use of empty singular term) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดเรื่องการแสร้งทำ (pretence) และความจริงที่เกิดจากความเชื่อ (make-believe truth) แต่ผู้เขียนจะไม่กล่าวถึงวิธีการดังกล่าว เนื่องจากผู้เขียนคิดว่าวิธีการนี้ใช้สำหรับคำเอกพจน์ที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่เป็นชื่อในเรื่องแต่ง (fictional names) เท่านั้น ดู Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, pp. 343 - 372.

สัจพจน์ทางอรรถศาสตร์สำหรับชื่อเชิงบรรยาย หรือวิธีการเข้าใจสิ่งที่ถูกบ่งถึงด้วย
มโนทัศน์เรื่องความจริงที่อิวานส์เสนอนั้น เป็นสัจพจน์ที่ปรับมาจากหลักพื้นฐานเกี่ยวกับการ
เชื่อมโยงสิ่งที่ถูกบ่งถึงเข้ากับความจริง หรือหลักการ (P) ที่ว่า

“ถ้า S เป็นประโยคเชิงเดี่ยวที่ประกอบด้วยคำเอกพจน์ t และ
ถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R ประโยค S จะเป็นจริงก็ต่อเมื่อสิ่งที่ถูกบ่งถึง
ของคำเอกพจน์ t เป็นไปตามถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R ”²¹

สัจพจน์ทางอรรถศาสตร์ที่ใช้ระบุสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเชิงบรรยาย คือ วลี เช่น

(x) (สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อ “จูเลียส” คือ x ก็ต่อเมื่อ x ประดิษฐานที่)

หรือ วลี

(x) (สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อ “จูเลียส” คือ x ก็ต่อเมื่อ [จูเลียส] x คือจูเลียส)*

สัจพจน์ทางอรรถศาสตร์ดังกล่าว แสดงให้เห็นเงื่อนไขความจริงสำหรับประโยคที่มีชื่อ
เชิงบรรยาย เช่น ประโยค “จูเลียสเป็นคนอังกฤษ” ที่เป็นจริงก็ต่อเมื่อผู้ประดิษฐานเป็นคน
อังกฤษ หรือเมื่อ [จูเลียส] จูเลียสเป็นคนอังกฤษ

สำหรับการพิจารณาเรื่องค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเชิงบรรยาย
อิวานส์คิดว่าเราจำเป็นต้องปรับตรรกวิทยาแบบเก่า โดยการจำกัดหรือตัดกฎการสรุปบางสิ่งจาก
การกำหนดเฉพาะ (Existential Generalization)** และกฎการกำหนดเฉพาะจากการอ้าง

²¹ Ibid., p. 49.

* สัญลักษณ์ [] เป็นสัญลักษณ์แสดงขอบเขต (scope indicator) ซึ่งหมายถึงสิ่งใดก็ตามที่อยู่
ภายในสัญลักษณ์ดังกล่าว สิ่งนั้นต้องมีอยู่จึงจะทำให้ประโยคที่ตามมาเป็นจริง

** กฎดังกล่าวเป็นกฎการอ้างเหตุผลจากข้ออ้างที่เป็นประพจน์เฉพาะไปยัง ประพจน์ที่มีตัวบ่ง
ปริมาณในรูป “บางสิ่ง” เช่น การสรุปว่า “คนบางคนเป็นนักเรียนปรัชญา” จากข้ออ้างว่า “แดงเป็นนักเรียน
ปรัชญา” ดู ไสร์จจ์ หงส์ดาร์มร์, *ตรรกวิทยาสัญลักษณ์* (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544), หน้า
242 - 243.

ทั้งหมด (Universal Elimination) * ออกไป เนื่องจากกฎทั้งสองมีข้อผูกมัดเกี่ยวกับการมีอยู่ของ สิ่งซึ่งทำให้ไม่สามารถอธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อเชิงบรรยายได้ ถ้าเรายังคงใช้กฎ ดังกล่าวในการพิจารณาค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อเชิงบรรยาย อาจทำให้เกิดสถานการณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากฎทั้งสองไม่สมเหตุสมผล (invalid) ต่อประโยคดังกล่าว เช่น การสรุปว่า "จูเลียสคือจูเลียส" จากข้ออ้าง "สำหรับทุกสิ่ง x x คือ x"²² การจำกัดกฎทั้งสองนี้ทำให้ ตรรกวิทยาแบบใหม่ หรือที่เรียกว่าตรรกวิทยาแบบ Free Logic ไม่มีข้อผูกมัดเกี่ยวกับการมีอยู่ ของสิ่ง เราจึงสามารถกำหนดค่าความจริงให้แก่ประโยคที่มีชื่อเชิงบรรยายได้ โดยไม่เกิดปัญหา ขึ้น นอกจากนี้ตรรกวิทยาแบบ Free Logic มีหลักการสำคัญเกี่ยวกับประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่ง รองรับว่า ประโยคทุกประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะมีค่าความจริงเป็นเท็จ ซึ่งหลัก ดังกล่าว ถือเป็นหลักพื้นฐานประการหนึ่งสำหรับการพิจารณาค่าความจริงของประโยคที่ ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

แม้ว่าประโยคที่มีชื่อเชิงบรรยายจะมีความหมายได้เช่นเดียวกับประโยคที่มีคำเอกพจน์ แบบรัสเซลล์ แต่ความคิด (thought) ของประโยคทั้งสองแตกต่างกัน ประโยคที่ประกอบด้วย คำเอกพจน์แบบรัสเซลล์จะแสดงความคิดที่เรียกว่า "ความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูล" (information-based thought) กล่าวคือ วัตถุเป็นที่มาเชิงสาเหตุของข้อมูล อาจกล่าวได้ว่าถ้าไม่มีวัตถุ จะไม่สามารถมีความคิดประเภทนี้ได้ (no object no thought) แต่ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเชิง บรรยายจะแสดงความคิดเชิงบรรยาย (descriptive thought) ซึ่งเป็นความคิดที่ได้จากการรู้ ข้อเท็จจริงบางอย่างที่ทำให้เราสามารถแยกสิ่งที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึงออกจากสิ่งอื่นได้ ข้อเท็จจริงดังกล่าวคือเงื่อนไขเชิงบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อเชิงบรรยาย หรือเป็นความคิดที่ได้จาก รูปแบบการชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับคำบรรยาย การไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายไม่ได้ ส่งผลกระทบต่อการมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง คือเรายังคงมีความคิดเกี่ยวกับ สิ่งสิ่งนั้น แม้ว่าจะไม่มีสิ่งนั้นอยู่ก็ตาม

อาจมีผู้วิจารณ์ว่าทัศนะเรื่องความคิดเชิงบรรยายของอีวานส์ ไม่เป็นไปตามหลักการ ของรัสเซลล์ ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานในการอธิบายการมีความคิดเกี่ยวกับวัตถุว่า ผู้ใช้ภาษาไม่ สามารถคิดถึงวัตถุวัตถุหนึ่งได้ ถ้าไม่รู้ว่าวัตถุไหนเป็นวัตถุที่เขากำลังคิดถึงอยู่ เนื่องจากวัตถุที่ชื่อ เชิงบรรยายบ่งถึงไม่มีอยู่ ทำให้ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถรู้ได้ว่าวัตถุนั้นเป็นวัตถุใด นั่นหมายความว่า

* กฎดังกล่าวเป็นกฎการอ้างเหตุผลจากข้ออ้างที่มีตัวบ่งปริมาณในรูป "ทั้งหมด" มาสู่ข้อสรุปที่อยู่ใน รูปประพจน์ที่มีชื่อเฉพาะ เช่น ข้ออ้าง "คนทุกคนเรียนปรัชญา" ซึ่งสรุปว่า "แดงเป็นนักเรียนปรัชญา" ดู เรื่อง เดียวกัน, หน้า 240 - 242.

²² Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 37.

ว่าเราไม่สามารถมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง หรือไม่มีความคิดเชิงบรรยายได้ แต่ผู้เขียนคิดว่ามโนทัศน์เรื่องความคิดเชิงบรรยาย และชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ยังคงสอดคล้องและเป็นไปตามหลักการของรัสเซลล์ เนื่องด้วยความหมายของหลักการของรัสเซลล์ที่ต้องการเพียงแค่ความสามารถในการจำแนกวัตถุของการคิดออกจากสิ่งอื่น หลักการดังกล่าวไม่ได้เรียกร้องให้ผู้ใช้ภาษาระบุอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่เรากำลังคิดถึงอยู่คืออะไร อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า เราสามารถมีสิ่งที่ทำให้เราสามารถจำแนกวัตถุที่เราคิดถึงออกจากวัตถุอื่น หรือที่อิวานส์เรียกว่า “มโนภาพพื้นฐานของวัตถุ”* (fundamental *Idea* of object) ในความคิดเชิงบรรยายได้อย่างไร ผู้เขียนจะอธิบายมโนทัศน์เรื่องมโนภาพพื้นฐานของวัตถุอย่างละเอียดต่อไป

อิวานส์อธิบายการสื่อสารหรือการมีความคิดเกี่ยวกับวัตถุด้วยมโนทัศน์เรื่องข้อมูลว่า เมื่อเรามีความคิดเกี่ยวกับวัตถุวัตถุหนึ่ง นั้นหมายถึงเรากำลังอยู่ในสถานะเชิงข้อมูล (informational state) ที่เกี่ยวกับความคิดนั้น หรือมีข้อมูลเกี่ยวกับความคิดนั้นอย่างเป็นอิสระจากความเชื่อ (belief independence) คือ เราอาจมีข้อมูลเกี่ยวกับความคิดหนึ่ง แต่เราไม่จำเป็นต้องเชื่อข้อมูลเหล่านั้น²³ เช่น เมื่อมองภาพดวงตา เรามีข้อมูลเกี่ยวกับความคิดที่เกี่ยวข้องกับภาพนี้ แต่ไม่จำเป็นต้องเชื่อว่าข้อมูลนี้เป็นจริง

นอกจากนี้ อิวานส์อธิบายลักษณะการมีรากฐานที่ดีของความคิด (well-groundedness) ว่า ความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูลจะเป็นความคิดที่มีรากฐานที่ดี เมื่อวัตถุที่ถูกระบุถึงโดยใช้รูปแบบการชี้ตัววัตถุที่เรามีเมื่อเรากำลังคิดถึงวัตถุนั้น เป็นวัตถุเดียวกันกับวัตถุที่เป็นที่มาเชิงสาเหตุของข้อมูลเกี่ยวกับความคิดนั้น²⁴ อย่างไรก็ตามความคิดเกี่ยวกับวัตถุสามารถเป็น

* มโนภาพพื้นฐานของวัตถุในทัศนะของอิวานส์ไม่ใช่มโนภาพเช่นเดียวกับทัศนะของจอห์น ล็อค (John Locke) ที่หมายถึงวัตถุของความเข้าใจ (object of understanding) ซึ่งได้มาจากประสบการณ์ทางผัสสะ จะเห็นว่ามโนภาพในทัศนะของล็อคเป็นผลผลิตจากการที่จิตของมนุษย์รับรู้วัตถุทางกายภาพต่างๆ ในขณะที่การมีมโนภาพพื้นฐานของวัตถุในทัศนะของอิวานส์ หมายถึง การที่ผู้ใช้ภาษามีความสามารถที่จะจำแนกวัตถุของการคิดของเขาออกจากวัตถุอื่น หรือเป็นการคิดถึงวัตถุหนึ่งในฐานะที่วัตถุนั้นมีพื้นฐานความต่างบางอย่างที่ทำให้วัตถุดังกล่าวแตกต่างจากวัตถุอื่น และต่อจากนี้เมื่อผู้เขียนใช้คำว่า “มโนภาพ” ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับทัศนะของอิวานส์ให้เข้าใจว่าหมายถึง มโนภาพพื้นฐานของวัตถุในทัศนะของอิวานส์ ดู Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 107.

²³ Ibid., p. 123.

²⁴ Ibid., p. 132 จากข้อความว่า "...a thought will evidently not be well-grounded unless the object (if any) which that modes of identification would identify is object from which the information derives."

ความคิดที่มีรากฐานที่ไม่ดี (ill-groundedness) เมื่อวัตถุที่เป็นที่มาของข้อมูลและวัตถุที่ถูกระบุถึง เป็นวัตถุที่ต่างกัน หรือความคิดนั้นไม่มีวัตถุที่เป็นที่มาของข้อมูล และไม่มีวัตถุที่ถูกระบุถึง สำหรับความคิดเชิงบรรยายที่ไม่มีสิ่งรองรับ ถือว่าเป็นความคิดที่มีรากฐานที่ไม่ดีเสมอ เนื่องจาก ความคิดดังกล่าวไม่มีวัตถุที่เป็นแหล่งที่มาเชิงสาเหตุของข้อมูล

ผู้เขียนคิดว่าความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูล และความคิดเชิงบรรยายนั้นแตกต่างกัน สำหรับอิวานส์ ความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูลซึ่งไม่มีที่มาจากวัตถุ ไม่นับว่าเป็นความคิดที่มีรากฐานที่ไม่ดี แต่จะนับว่าไม่มีความคิดเกิดขึ้นมากกว่า เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับความคิดดังกล่าวต้องมาจากวัตถุ ทำให้ความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูลต้องการวัตถุ ดังนั้นถ้าไม่มีวัตถุก็จะเป็นความคิดที่เกิดขึ้น ในขณะที่ความคิดเชิงบรรยาย แม้ไม่มีวัตถุที่เป็นที่มาของข้อมูล เราสามารถมีเนื้อหาเกี่ยวกับความคิดนั้นได้ จะเห็นว่าความคิดสองประเภทนี้แตกต่างกัน นั้นแสดงว่าการวิจารณ์ความคิดเชิงบรรยายบนพื้นฐานของความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูลนั้น เป็นคำวิจารณ์ที่ใช้ไม่ได้

การมีมโนภาพพื้นฐานของวัตถุเป็นเงื่อนไขจำเป็นของความสามารถแยกแยะวัตถุที่เราคิดถึงออกจากสิ่งอื่นได้ หรือความสามารถคิดถึงวัตถุดังกล่าวในลักษณะที่วัตถุนั้นมีพื้นฐานของความแตกต่าง (fundamental ground of difference) บางอย่างที่ทำให้วัตถุนั้นแตกต่างจากวัตถุอื่น เช่น เมื่อเรามองรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งนั้น ถ้าเราคิดถึงสี่เหลี่ยมจัตุรัสในลักษณะที่เป็นวัตถุที่มีพื้นฐานของความต่างคือ การมีด้านสี่ด้านและมุมสี่มุมเท่ากัน แสดงว่าเราสามารถแยกแยะวัตถุที่เราคิดถึงหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัสนี้ออกจากสิ่งอื่นได้ อาจกล่าวได้ว่าเรามีมโนภาพพื้นฐานของวัตถุดังกล่าว นั้นแสดงให้เห็นว่าการมีมโนภาพของวัตถุทำให้เราสามารถแยกแยะวัตถุที่เราคิดถึงออกจากสิ่งอื่นได้

นอกจากนี้ มโนภาพพื้นฐานของวัตถุยังเกี่ยวข้องกับการรู้เงื่อนไขความจริงของประพจน์ในรูปแบบ "a เป็น F" กล่าวคือ การจะรู้ว่าอะไรที่ทำให้ประพจน์ดังกล่าวเป็นจริงนั้น เกี่ยวข้องกับความรู้สองประการคือ ความรู้เกี่ยวกับมโนภาพของวัตถุ และความรู้เกี่ยวกับมโนภาพของคุณสมบัติ ความรู้ประเภทหลังหมายถึงความสามารถในการคิดถึงคุณสมบัตินั้น โดยพิจารณาว่ามโนภาพพื้นฐานของวัตถุที่ a บ่งถึงนั้น มีคุณสมบัตินั้น F ตามที่มโนภาพของคุณสมบัติบ่งถึงหรือไม่ ความเข้าใจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การมีมโนภาพของวัตถุดูเหมือนต้องการการมีอยู่ของวัตถุ เพื่อเป็นสิ่งที่ถือครองพื้นฐานของของความต่างวัตถุนั้น ดูเหมือนว่าความคิดเชิงบรรยายไม่สามารถมีมโนภาพของวัตถุดังกล่าวได้ หรือไม่สามารถจำแนกวัตถุที่เราคิดถึงออกจากสิ่งอื่นได้ตามความเข้าใจข้างต้น

อย่างไรก็ตาม อีวานส์คิดว่าการมีมโนภาพของวัตถุที่เกี่ยวกับความคิดเชิงบรรยาย เป็นไปได้ เมื่อเรามีความคิดเกี่ยวกับวัตถุชนิดหนึ่ง เรามักยอมรับไว้ก่อนล่วงหน้าเสมอว่าเรามีมโนภาพของวัตถุนั้น²⁵ เช่น ประโยค "คนบางคนเรียนปรัชญา" ที่เราไม่มีมโนภาพ ของวัตถุที่แน่นอน เนื่องจากเราไม่รู้ว่าคนในประโยคนี้คือใคร แต่ก็กล่าวได้ว่าเรามีมโนภาพของวัตถุที่มีฐานของความต่างพื้นฐานเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับคน ทำให้สามารถจำแนกวัตถุที่เราคิดถึงออกจากสิ่งอื่นได้ว่า วัตถุที่เรากำลังคิดถึงเป็นวัตถุที่อยู่ในประเภทของคน

ผู้เขียนคิดว่าแนวคิดของอีวานส์เช่นนี้ ช่วยอธิบายประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเชิงบรรยายได้เช่นกัน เช่น ประโยค "จูเลียสเป็นคนอังกฤษ" ชื่อ "จูเลียส" เป็นชื่อเชิงบรรยายซึ่งไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น แต่เราสามารถมีมโนภาพของวัตถุที่ชื่อ "จูเลียส" บ่งถึงได้ว่าเป็นวัตถุที่มีพื้นฐานของความต่างเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับคนที่ประดิษฐ์ชื่อบุคคล ซึ่งได้มาจากเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น การมีมโนภาพของวัตถุดังกล่าว แสดงว่าเราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อ "จูเลียส" บ่งถึงได้ แต่ความคิดนี้ต่างจากความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูล เนื่องจากความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูลมีวัตถุที่เป็นที่มาของข้อมูล ทำให้มโนภาพพื้นฐานของวัตถุได้จากวัตถุโดยตรง ในขณะที่การมีมโนภาพของวัตถุของความคิดเชิงบรรยายจะต้องอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อมูลของการจำแนกวัตถุ (discriminating fact) ซึ่งจำแนกสิ่งที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึงออกจากสิ่งอื่น อาจกล่าวได้ว่าสำหรับความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เรามีมโนภาพของวัตถุซึ่งสามารถจำแนกวัตถุดังกล่าวออกจากสิ่งอื่นได้ เมื่อเรานำมโนภาพของวัตถุดังกล่าวมาวิเคราะห์ร่วมกับการมีมโนภาพของคุณสมบัติการเป็น F ที่เรามีนั้น ทำให้เกิดความรู้ที่ว่าอะไรทำให้ประโยค "a เป็น F" เป็นจริงได้โดยตรง แต่การที่จะรู้ว่าอะไรทำให้ประโยค "จูเลียสเป็นคนอังกฤษ" เป็นจริง เราไม่ได้รู้ได้โดยตรงจากมโนภาพของวัตถุ เนื่องจากในกรณีดังกล่าวไม่มีวัตถุที่เป็นที่มาของข้อมูล ทำให้ต้องวิเคราะห์ผ่านประโยคเอกลักษณ์เพื่อพิจารณาว่าจูเลียสเป็นผู้ประดิษฐ์ชื่อบุคคล และประเมินว่าผู้ประดิษฐ์ชื่อบุคคลเป็นคนอังกฤษ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า แม้ว่าชื่อเชิงบรรยายไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยาย แต่เราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึงได้ หรือเราสามารถแยกแยะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความคิดของเราออกจากสิ่งอื่น โดยการมีมโนภาพพื้นฐานของวัตถุซึ่งมาจากการรู้เงื่อนไขที่จะทำให้ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเชิงบรรยายเป็นจริง ผู้เขียนคิดว่าความเข้าใจดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการของรัสเซลล์ที่อีวานส์ยึดเป็นหลักพื้นฐานในการอธิบายการมี

²⁵ Ibid., p. 108. จากข้อความว่า "there is no thought about object of certain kind which does not presuppose the idea of an object of that kind."

ความคิดเกี่ยวกับวัตถุ นอกจากนี้ทัศนะดังกล่าวของอีวานส์ยังคงแสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การพิจารณาความหมายของถ้อยคำและประโยคไม่ใช่วัตถุอีกต่อไป แต่เกณฑ์ดังกล่าวคือความสามารถในการให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยค ซึ่งความคิดดังกล่าวทำให้ไม่มีปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับขึ้น หรือสามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

3.3 ทัศนะของมาร์ค เซนเบอร์รี เกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

เซนเบอร์รีเห็นด้วยกับทัศนะของเฟรเก้ที่ว่าถ้อยคำมีอรรถสสารได้ แม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง และเสนอว่าความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึง ส่วนความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริง ทัศนะของเซนเบอร์รีเรียกได้ว่าเป็นทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ เพราะเซนเบอร์รีเสนอ มโนทัศน์เรื่องอรรถสสารที่ต่างออกไปจากเฟรเก้ กล่าวคือ อรรถสสารไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง แต่เป็นคุณสมบัติของถ้อยคำทางภาษา เซนเบอร์รีเสนอทางออกต่อปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยใช้ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ (Fregean semantics theory) ทฤษฎีนี้อธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับด้วยมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ (name-using practice) โดยพิจารณาจากแหล่งที่มาเริ่มแรกของชื่อนั้น นอกจากนี้ ทฤษฎีดังกล่าวได้ปรับใช้มโนทัศน์เรื่องความสัมพันธ์แบบการส่งต่อ (transmission relation) ของคริบกี แต่ตัดประเด็นเรื่องการมีอยู่ของวัตถุที่ถูกให้ชื่อออกไป

ในส่วนนี้ผู้เขียนจะอธิบายมโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์พื้นฐานของเซนเบอร์รี เกี่ยวกับมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้แก่ แนวคิดเรื่องทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ มโนทัศน์เรื่องอรรถสสาร และภาพความเข้าใจแบบคริบกีเรื่องการใช้ชื่อ จากนั้นจะวิเคราะห์การแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับโดยใช้มโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ภาษาเป็นหลัก

3.3.1 มโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์พื้นฐานของเซนเบอร์รีเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

มโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์พื้นฐานที่สำคัญต่อการเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ได้แก่ หนึ่ง ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ สอง มโนทัศน์อรรถสสารซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะมีถ้อยคำที่มีอรรถสสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงโดยไม่ขัดแย้งในตัวเอง และสาม ภาพความเข้าใจการใช้ชื่อแบบคริบกีเกี่ยวกับการเข้าใจความหมายของการใช้ชื่อต่างๆ ทั้งชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและชื่อทั่วไป

1.) ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้

ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ หมายถึงทฤษฎีความหมายที่อธิบายว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมาย เนื่องจากความหมายของถ้อยคำทางภาษามีสองระดับคือ อรรถสารและสิ่งที่ถูกบ่งถึง นอกจากนี้ทฤษฎีดังกล่าวยังให้ความสำคัญแก่การใช้ภาษา โดยเสนอว่าความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึง และความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริง ซึ่งความเข้าใจเหล่านี้ ทำให้ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้สามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

ทัศนะของเซนเบอร์รี่จัดได้ว่าเป็นทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ ที่เห็นว่าอรรถสารไม่ใช่คำบรรยาย²⁶ มโนทัศน์อรรถสารสำหรับเซนเบอร์รี่แตกต่างจากของเฟรเก้ เนื่องจากเซนเบอร์รี่เห็นว่า อรรถสารไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง แต่อรรถสารมีลักษณะที่ขึ้นอยู่กับการใช้ภาษา อย่างไรก็ตามเซนเบอร์รี่ใช้แนวคิดของเฟรเก้สองประการเป็นพื้นฐานสำหรับการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเขาได้แก่ แนวคิดที่ว่าคำเอกพจน์ที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน (coreferring singular term) ต้องการคำอธิบายทางอรรถศาสตร์ที่ต่างกัน และแนวคิดที่ว่าถ้อยคำที่มีอรรถสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงนั้นเป็นไปได้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

(ก.) คำเอกพจน์ที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน ต้องการคำอธิบายทางอรรถศาสตร์ต่างกัน

คำเอกพจน์ที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันเช่น “ดาวประจำเมือง” กับ “ดาวประกายพริก” บ่งถึงดาวศุกร์เหมือนกัน แต่ไม่ได้หมายความว่าชื่อเฉพาะทั้งสองมีความหมายเหมือนกันทุกประการ ชื่อดังกล่าวมีความหมายอีกระดับหนึ่งที่ต่างกัน ซึ่งสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเหล่านั้นไม่สามารถอธิบายความหมายที่ต่างกันนี้ได้ เช่นในประโยค “ดาวประกายพริกคือดาวประจำเมือง” กับประโยค “ดาวประกายพริกคือดาวประกายพริก” ไม่ได้มีความหมายเดียวกัน แม้ว่าชื่อทั้งสองจะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากการที่ประโยคแรกเป็นประโยคเอกลักษณ์ที่ให้ข้อมูลใหม่ ในขณะที่ประโยคที่สองเป็นเพียงประโยคเอกลักษณ์ที่บอกว่าสิ่งหนึ่งเท่ากับสิ่งหนึ่งนั่นเอง ประโยคนี้ไม่ได้ให้ข้อมูลใหม่แต่ประการใด ความต่างของประโยคเหล่านี้เกิดจากการที่คำเอกพจน์ในประโยคดังกล่าวมีอรรถสารต่างกัน

²⁶ Ben Caplan, “Empty Names : An Essay on the Semantics, Pragmatics, Metaphysics, and Epistemology of Empty Names and Other Directly Referential Expression,” (Doctoral dissertation, Department of Philosophy, University of California Los Angeles, 2002), p. 138.

ดังนั้นจะเห็นว่าสำหรับเซนเบอริ นอกเหนือจากความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงตามที นักทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรงยอมรับแล้ว ยังมีความหมายระดับอรรถศาสตร์อีก ซึ่งความหมายระดับนี้เป็นสิ่งสำคัญในการเข้าใจปัญหาข้อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

(ข.) ถ้อยคำมีอรรถศาสตร์ได้แม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง

มโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์และการยอมรับว่าความหมายมีสองระดับนั้น ทำให้สามารถอธิบายความหมายของข้อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ว่า ถ้อยคำดังกล่าวยังคงมีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ แม้ไม่มีความหมายในระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง

เซนเบอริคิดว่าเงื่อนไขจำเป็นประการหนึ่งสำหรับคำอธิบายภาษารวมชาติ หรือทฤษฎีทางอรรถศาสตร์คือ ทฤษฎีเหล่านั้นต้องมีคำอธิบายเรื่องการใช้ภาษา²⁷ ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้มีสัจพจน์ทางอรรถศาสตร์ (semantics axiom) ที่เป็นเงื่อนไขการใช้ภาษาหรือการใช้ข้อ เช่น

“สำหรับทุกสิ่ง x (ข้อ ‘วัลคัน’ บ่งถึง x ก็ต่อเมื่อ x คือ วัลคัน)”²⁸

สัจพจน์ทางอรรถศาสตร์นี้บอกเงื่อนไขการใช้ข้อ “วัลคัน” (หรือเงื่อนไขการบ่งถึงของข้อ “วัลคัน”) ว่าข้อดังกล่าวบ่งถึงสิ่งบางสิ่งก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นคือ วัลคัน แต่จะพบว่าไม่มีสิ่งใดเป็น วัลคัน เงื่อนไขดังกล่าวจึงเป็นเท็จ และได้ข้อสรุปที่ว่า “วัลคัน” ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด จะเห็นว่าสัจพจน์ทางอรรถศาสตร์นี้มีพื้นฐานมาจากตรรกวิทยาแบบ Free Logic ที่ยอมให้มีคำเอกพจน์ที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด (non-denoting singular term) โดยถือว่าประพจน์พื้นฐานที่มีถ้อยคำประเภทนี้อยู่จะมีค่าเป็นเท็จ อาจกล่าวได้ว่าอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้มีสัจพจน์ที่เป็นเงื่อนไขการใช้ข้อ ซึ่งไม่ได้โยงข้อเข้ากับวัตถุหรือคำบรรยายใดๆ²⁹ ต่างกับทัศนะแบบรัสเซลล์ (Russellian) ที่เริ่มต้นจากความคิดว่าทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ควรเชื่อมโยงข้อเข้ากับวัตถุ สัจพจน์แบบรัสเซลล์จึงมีลักษณะเช่น

²⁷ R. M. Sainsbury, “Sense without Reference,” in *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, ed. R. M. Sainsbury (Oxford: Routledge, 2002), p. 210.

²⁸ *Ibid.*, p. 206. จากข้อความว่า “ $\forall x$ (“Vulcan “ refer to x iff x = Vulcan)”

²⁹ *Ibid.*, pp. 206 - 207.

“สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อ ‘วัลคัน’ คือ วัลคัน”³⁰

ศัพท์แบบรัสเซลล์ไม่ได้เป็นเงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้ชื่อ “วัลคัน” แต่เป็นการยืนยันการมีอยู่ของสิ่งที่ชื่อ “วัลคัน” บ่งถึง และอธิบายว่าสิ่งนั้นคือวัลคัน เช่นเบอร์ริจจึงเรียกศัพท์นี้ว่าเป็น “การระบุถึงสิ่ง” (bearer-specifying) และคิดว่าศัพท์แบบรัสเซลล์ไม่ใช่ศัพท์ทางอรรถศาสตร์ เนื่องจากไม่มีการกล่าวถึงเงื่อนไขการใช้ชื่อ แต่เป็นการยืนยันการมีอยู่และอธิบายลักษณะของสิ่งที่ถูกบ่งถึง

นอกจากนี้ ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งของทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟร์เก้คือการอธิบายความหมายของชื่อด้วยเงื่อนไขการบ่งถึง (reference condition) และการอธิบายความหมายของประโยคด้วยเงื่อนไขความจริง เช่นเบอร์ริจเสนอว่าผู้ใช้ภาษาจะเข้าใจความหมายของประโยคก็ต่อเมื่อรู้ว่า เมื่อใดที่ประโยคดังกล่าวเป็นจริง ส่วนการเข้าใจความหมายของชื่อนั้น ก็ต่อเมื่อรู้ว่าชื่อนั้นบ่งถึงสิ่งเมื่อใด ดังนั้นความหมายของชื่อในทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟร์เก้จึงไม่ใช่สิ่งที่ชื่อบ่งถึงตามทัศนะแบบรัสเซลล์อีกต่อไป*

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้สรุปได้ว่า เช่นเบอร์ริจใช้มโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์รวมทั้งทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟร์เก้ที่ว่าความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อนั้น เป็นกรอบในการอธิบายมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในภาษารวมชาติ อย่างไรก็ตามที่ความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึง หรือการพิจารณาว่าเมื่อใดที่ชื่อบ่งถึง ทำให้การอธิบายความหมายของชื่อต้องให้ความสำคัญกับเรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ภาษา (การใช้ชื่อ) ซึ่งจะอธิบายในส่วนต่อไป

³⁰ Ibid., p. 207. จากข้อความว่า “the reference of ‘Vulcan’ is Vulcan.”

* เหตุผลประการหนึ่งที่เช่นเบอร์ริจปฏิเสธทัศนะแบบรัสเซลล์ได้แก่ ทัศนะแบบรัสเซลล์อาจนำไปสู่ข้อสรุปที่ไร้สาระว่า ความหมายของประโยคคือค่าความจริงของประโยคนั้น กล่าวคือ เมื่อเปรียบเทียบว่าความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริง ส่วนความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึงนั้น จะทำให้ทัศนะแบบรัสเซลล์ที่เริ่มต้นด้วยการเชื่อมโยงชื่อเข้ากับวัตถุได้ข้อสรุปที่ไร้สาระที่ว่าประโยคต้องถูกเชื่อมโยงเข้ากับค่าความจริง

เมื่อผู้ใช้ภาษาเข้าใจความหมายของประโยคประโยคหนึ่ง ไม่ได้เป็นเพราะว่าเขารู้ค่าความจริงของประโยคนั้น ในทางกลับกันผู้ใช้ภาษาจะรู้ความหมายของประโยคก็ต่อเมื่อเขาู้เงื่อนไขความจริงของประโยคนั้น หรือรู้ว่าประโยคเป็นจริงเมื่อใด เช่นเบอร์ริจคิดว่าการจะหลีกเลี่ยงข้อสรุปที่ไร้สาระ ซึ่งเกิดกับทัศนะแบบรัสเซลล์ ทำได้โดยการเชื่อมโยงชื่อเข้ากับเงื่อนไขการบ่งถึงดังที่ปรากฏในทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟร์เก้

2.) มโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์

มโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ของเซนเบอร์รี่ต่างจากของเฟรเก้ สำหรับเซนเบอร์รี่ อรรถศาสตร์ไม่ใช่รูปการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง เพราะถ้าอรรถศาสตร์คือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง ก็หมายความว่าต้องมีวัตถุที่ถูกบ่งถึงเพื่อแสดงตัวต่อการรับรู้ของผู้ใช้ภาษา และถ้อยคำที่มีอรรถศาสตร์แต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงได้ ก็จะเป็นไปไม่ได้

นอกจากนี้เซนเบอร์รี่ยังอธิบายลักษณะของอรรถศาสตร์ว่า อรรถศาสตร์ไม่ได้เป็นอิสระจากภาษา เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไม่สามารถกล่าวถึงอรรถศาสตร์ของถ้อยคำหนึ่ง โดยไม่ใช้ถ้อยคำดังกล่าวหรือไม่ใช้ภาษา นั้นแสดงให้เห็นว่าอรรถศาสตร์ไม่ใช่สิ่งนามธรรม (abstract entity) ในโลกที่สาม (third realm) ตามที่เฟรเก้คิด* สำหรับการกล่าวถึงอรรถศาสตร์ เซนเบอร์รี่ใช้วิธีการแบบเดียวกับที่เฟรเก้เสนอว่าเราสามารถระบุอรรถศาสตร์ของถ้อยคำ "A" โดยการใช่วลีว่า "อรรถศาสตร์ของถ้อยคำ 'A'"³¹ เพื่อหลีกเลี่ยงการอ้างถึงรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง และทำให้อรรถศาสตร์มีลักษณะเฉพาะตัว (uniqueness)

จะเห็นได้ว่าสำหรับเซนเบอร์รี่ อรรถศาสตร์คือคุณสมบัติประการหนึ่งของถ้อยคำทางภาษา³² ซึ่งสามารถระบุได้หรือบอกได้ด้วยวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ³³ อาจกล่าวได้อีกอย่างว่า อรรถศาสตร์คือความหมายในรูปของการใช้ภาษารูปแบบหนึ่ง

3.) ภาพความเข้าใจการใช้ชื่อแบบคริบกี

จากทฤษฎีอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ที่ว่าความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อ การจะรู้ความหมายของชื่อชื่อหนึ่ง เราจึงต้องพิจารณาว่าชื่อดังกล่าวบ่งถึงเมื่อใด ซึ่งทำให้วิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อเป็นเรื่องสำคัญ อาจกล่าวได้ว่าการพิจารณาว่าชื่อบ่งถึงเมื่อใดคือ การสังเกตการใช้ชื่อว่าการใช้ชื่อในแต่ละครั้งมีขั้นตอน และองค์ประกอบอะไรที่ทำให้ชื่อนั้นบ่งถึง

* สำหรับเฟรเก้ โลกที่หนึ่งหมายถึงโลกของสิ่งในโลกภายนอก และโลกที่สองหมายถึงโลกของมโนภาพ ดู Gottlob Frege, "The Thought : A Logical Inquiry," *Mind*, New Series 65 (July 1956): 308.

³¹ R. M. Sainsbury, *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, p. 5. จากข้อความว่า "...we can specify the sense of expression, 'A' by using the phrase 'the sense of expression 'A'"."

³² R. M. Sainsbury, "Fregean Sense," in *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, ed. R. M. Sainsbury (Oxford: Routledge, 2002), p. 125.

³³ R. M. Sainsbury, *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, p. 18. จากข้อความว่า "...senses of names individuated by name-using practices."

เซนเบอร์รี่จึงใช้มโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เพื่ออธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

เซนเบอร์รี่นำภาพความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบครบก็มาปรับใช้ ซึ่งมีลักษณะดังนี้ "การใช้ชื่อสองครั้งจะมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน ก็ต่อเมื่อมีวัตถุ x และความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ (causal transmission relation) R ที่การใช้ชื่อทั้งสองเชื่อมโยงกับวัตถุ x ด้วยความสัมพันธ์ R เหมือนกัน"³⁴ อย่างไรก็ตามเซนเบอร์รี่ตัดการมีอยู่ของวัตถุที่เชื่อมโยงกับชื่อดังกล่าวออกไป เพื่อให้สามารถอธิบายการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ และเสนอเกณฑ์การจำแนกการใช้ชื่อแบบต่างๆ ด้วยแหล่งที่มาเริ่มแรก (source) ของชื่อนั้น ซึ่งเกณฑ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ทั้งการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และชื่อที่มีสิ่งรองรับ

การใช้ชื่อแบบต่างๆ ประกอบด้วยการตั้งชื่อครั้งแรก (baptism) การใช้ที่ตามมา (subsequent use) และความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ การใช้ชื่อชื่อหนึ่งในครั้งแรกจะเริ่มต้นด้วยการตั้งชื่อครั้งแรก ซึ่งถือเป็นแหล่งที่มาเริ่มแรกของชื่อนั้น จากนั้นการใช้ชื่อจะถูกส่งต่อจากผู้หนึ่งไปสู่ผู้ใช้อื่นต่อไปเหมือนความสัมพันธ์แบบลูกโซ่ โดยการเรียนรู้จากการใช้ครั้งก่อน ซึ่งการใช้ชื่อดังกล่าวที่ตามมาจะมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อกับการตั้งชื่อครั้งแรก

ถึงแม้ว่าการใช้ชื่อที่ตามมาไม่ได้เชื่อมโยงโดยตรงกับการตั้งชื่อครั้งแรก แต่การที่ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อมีลักษณะเหมือนลูกโซ่ ทำให้ในที่สุดแล้วเราสามารถย้อนการใช้ชื่อนั้นกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกได้ จึงกล่าวได้ว่าความหมายของชื่อในการใช้แต่ละครั้งไม่ได้อยู่ที่วัตถุที่ถูกให้ชื่อ แต่ความหมายของชื่ออยู่ที่การตั้งชื่อครั้งแรก เซนเบอร์รี่จึงคิดว่าการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ มีความหมายได้ แม้ว่าชื่อนั้นจะไม่มีวัตถุที่ถูกให้ชื่อ เนื่องจากชื่อดังกล่าวมีการตั้งชื่อครั้งแรกซึ่งเป็นความหมายของชื่อนั้น

3.3.2 การแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของเซนเบอร์รี่

ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้แสดงให้เห็นว่า ความหมายของชื่อไม่ใช่สิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่เป็นเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อนั้น ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงมีความหมายได้ ถ้าเรารู้ว่าชื่อดังกล่าวบ่งถึงสิ่งเมื่อใด นอกจากนี้ความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริงของประโยคนั้น และเราสามารถกำหนดค่าความจริงให้แก่ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เนื่องจากทฤษฎีทาง

³⁴ R. M. Sainsbury, "Sense without Reference," in *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, p. 211. จากข้อความว่า "Two acts of using the name-type N belong to the same name-using practice iff there is an object x and a causal transmission relation R such that both acts are related to x by the ancestral of R ."

อรรถศาสตร์แบบเฟรเก้มีฐานทางตรรกวิทยาแบบ Free Logic ที่ถือว่าประโยคพื้นฐานทุกประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะมีค่าความจริงเป็นเท็จ ทฤษฎีนี้จึงยอมให้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมาย และประโยคที่ประกอบด้วยชื่อประเภทดังกล่าวมีค่าความจริง เนื่องจากความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อนั้น และความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริง แต่การจะเข้าใจว่าความหมายของชื่อแต่ละชื่อคืออะไร หรือเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อคืออะไร จำเป็นต้องอาศัยมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ภาษาเพื่อวิเคราะห์ว่า การใช้ชื่อชื่อหนึ่ง ความหมายของชื่อนั้นคืออะไร ชื่อนั้นบ่งถึงสิ่งเมื่อใด และเราสามารถรับรู้ความหมายของชื่อดังกล่าวได้อย่างไร

เซนเบอร์รี่ปรับใช้ภาพความเข้าใจวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบคริบกีที่ประกอบด้วย การตั้งชื่อครั้งแรก การใช้ที่ตามมา และความสัมพันธ์แบบการส่งผ่าน เพื่ออธิบายการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เช่น การใช้ชื่อ "วัลคัน" ถูกตั้งชื่อขึ้นครั้งแรกโดยนักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสท่านหนึ่ง ซึ่งต้องการใช้ชื่อดังกล่าวบ่งถึงดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพฤหัสบดีและดวงอาทิตย์ เราอาจเรียนรู้การใช้ชื่อนี้จากครูสอนวิทยาศาสตร์ และเมื่อเราใช้ชื่อ "วัลคัน" การใช้ของเราสามารถเชื่อมโยงกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกได้โดยผ่านความสัมพันธ์แบบส่งต่อ ในกรณีนี้ถือว่าความหมายของชื่อ "วัลคัน" ที่เราใช้คือ การบ่งถึงสิ่งที่เป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพฤหัสบดีและดวงอาทิตย์ แม้ว่าจะไม่มีสิ่งนั้นอยู่จริง นอกจากนี้เราสามารถเข้าใจความหมายของชื่อดังกล่าวได้ แม้ว่าเราไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่มีการตั้งชื่อครั้งแรกขึ้น หรือไม่ได้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับการตั้งชื่อครั้งแรก จะเห็นได้ว่าเซนเบอร์รี่ตัดประเด็นเรื่องการเมืองของวัตถุออกไป แม้ว่าในการตั้งชื่อครั้งแรกจะไม่มีวัตถุที่ถูกให้ชื่อ³⁵ ชื่อดังกล่าวยังถือเป็นชื่อที่มีความหมาย เนื่องจากชื่อดังกล่าวยังคงมีเงื่อนไขการบ่งถึงสำหรับชื่อนั้น

อย่างไรก็ตามเซนเบอร์รี่คิดว่า นอกจากการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ด้วยมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น เราต้องสามารถจำแนกการใช้ชื่อต่างๆ ว่ามีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกันหรือไม่ เกณฑ์การจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อโดยทั่วไปมีสามเกณฑ์ ได้แก่

1.) เกณฑ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อ (information-based approach)

เกณฑ์นี้คล้ายกับทฤษฎีชื่อแบบคำบรรยาย (description theory of name) ที่ว่าชื่อคือคำบรรยายอย่างย่อ โดยอธิบายว่าถ้าการใช้ชื่อต่างๆ มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อเป็นข้อมูลเดียวกัน จะถือว่าการใช้ชื่อเหล่านั้นมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่เหมือนกัน เช่น สมมติว่ามีฝาแฝดคู่หนึ่งคือ

³⁵ Ibid., p. 212. จากข้อความว่า "baptism of nothing"

จิมและทิม ซึ่ง S_1 และ S_2 รู้จักฝาแฝดเพียงคนใดคนหนึ่งเท่านั้น และเรียกคนที่ตนรู้จักว่า “แฮรี” โดยที่ S_1 ใช้ชื่อ “แฮรี” หมายถึงจิม ในขณะที่ S_2 ใช้ชื่อ “แฮรี” หมายถึงทิม นอกจากนี้ S_1 และ S_2 ยังมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อ “แฮรี” เป็นข้อมูลเดียวกัน³⁶ เช่นข้อมูลว่าแฮรีสูง 180 เซนติเมตร หรือแฮรีเป็นลูกชายของจอห์น เป็นต้น ถ้าอธิบายการใช้ชื่อ “แฮรี” ของทั้ง S_1 และ S_2 ด้วยเกณฑ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อ จะเห็นว่าการใช้ชื่อเหล่านั้นมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่ออย่างเดียวกัน เพราะการใช้ชื่อ “แฮรี” ของทั้งสองเชื่อมโยงกับข้อมูลชุดเดียวกัน

2.) เกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึง (object-based approach)

เกณฑ์นี้คล้ายกับทฤษฎีแบบรัสเซลล์และคริบกี ที่เริ่มต้นด้วยการเชื่อมโยงชื่อเข้ากับวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ซึ่งอธิบายว่าการใช้ชื่อต่างๆ จะถือเป็นการใช้ที่มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน ก็ต่อเมื่อชื่อเหล่านั้นบ่งถึงหรือเชื่อมโยงกับวัตถุเดียวกัน เช่น เมื่อเราใช้ชื่อ “ชยันต์” เพื่อบ่งถึงชายคนหนึ่งที่เป็นนิสิตปริญญาเอกภาควิชาปรัชญา ในขณะที่เพื่อนของเราใช้ชื่อ “ชาญ” เพื่อบ่งถึงชายคนเดียวกับที่เราบ่งถึงเมื่อใช้ชื่อ “ชยันต์” เกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึงจะอธิบายกรณีดังกล่าวว่าการใช้ชื่อของเราและเพื่อนมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน หรือเป็นการใช้ชื่อที่มีความหมายเหมือนกัน เนื่องจากชื่อทั้งสองบ่งถึงวัตถุเดียวกัน

3.) เกณฑ์แหล่งที่มาแรกเริ่มของชื่อ (source-based approach)

การใช้ชื่อต่างๆ จะถือเป็นการใช้ที่มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน ก็ต่อเมื่อชื่อเหล่านั้นมีแหล่งที่มาส่วนร่วมกัน ซึ่งแหล่งที่มาในที่นี้หมายถึงแหล่งที่มาแรกเริ่มของชื่อนั้น³⁷ (ultimate origin source) สมมติว่า T_0 เป็นผู้สร้างข่าวลือเกี่ยวกับมังกรชื่อ “เพียมมา” ว่ามีมังกรเพียมมาอาศัยอยู่ที่ภูเขาทางตอนใต้ของหมู่บ้าน ต่อมาข่าวลือนี้และการใช้ชื่อ “เพียมมา” ได้แพร่กระจายออกไปเรื่อยๆ โดยผู้อื่น จนทำให้ชื่อ “เพียมมา” อาจมีข้อมูลที่แตกต่างกันตามต้นกำเนิดของข่าวลือที่ถูกแพร่กระจายออกไป เช่น เราอาจได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับชื่อ “เพียมมา” จาก T_1 ที่ว่ามังกรเพียมมามีสีเขียว ในขณะที่คนอื่นอาจได้ยินมาจาก T_2 ที่มีข้อมูลว่ามังกรเพียมมามีสีแดง อย่างไรก็ตามเกณฑ์แหล่งที่มาแรกเริ่มถือว่า การใช้ชื่อ “เพียมมา” ของเรากับคนอื่นมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อร่วมกัน แม้ว่าการใช้เหล่านั้นจะมีที่มาของข่าวลือที่ต่างกันคือ จาก T_1 และ T_2 เนื่องจากการใช้ชื่อ “เพียมมา” ของเราและผู้อื่นยังคงมีแหล่งที่มาแรกเริ่มร่วมกันคือ มาจาก T_0

³⁶ Ibid., pp. 212 - 213.

³⁷ Ibid., p. 214. การที่เซนเบอร์รี่ให้ความหมายของคำว่า “แหล่งที่มา” เช่นนี้ ทำให้ผู้เขียนคิดว่าความหมายของแหล่งที่มาของเซนเบอร์รี่อาจหมายถึงการตั้งชื่อครั้งแรก (baptism) ในการใช้ชื่อนั้นๆ

เซนเบอร์รี่เห็นว่าเกณฑ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อ และเกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึงมีข้อบกพร่อง เขาจึงปฏิเสธเกณฑ์เหล่านี้ และคิดว่าเกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกเป็นเกณฑ์จำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากเกณฑ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ทั้งกรณีของชื่อที่มีสิ่งรองรับ และชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เซนเบอร์รี่ให้เหตุผลดังนี้

- การปฏิเสธเกณฑ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อ

เซนเบอร์รี่ไม่เห็นด้วยกับการจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อด้วยเกณฑ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อ เนื่องจากอาจเกิดสถานการณ์ที่ใช้ชื่อต่างๆ มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่ออย่างเดียวกัน แต่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อนั้นต่างกัน เช่น การที่เราและคนอื่นมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ "เพียมมา" เหมือนกัน แต่มีข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนั้นต่างกัน ก็ยังถือได้ว่าวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อดังกล่าวเป็นแบบเดียวกัน หรือเป็นการใช้ชื่อเพื่อบ่งถึงมังกรเพียมมาเช่นเดียวกัน นั่นแสดงว่าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชื่อไม่ส่งผลต่อการจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ

- การปฏิเสธเกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึง

เซนเบอร์รี่ปฏิเสธเกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึง โดยมีเหตุผลสนับสนุนสี่ประการได้แก่

ประการแรก แม้ว่าเกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึงดูเหมือนจะสามารถจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่มีสิ่งรองรับได้ แต่เกณฑ์นี้ไม่สามารถอธิบายการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เนื่องจากชื่อประเภทดังกล่าวไม่มีวัตถุที่จะนำมาพิจารณาว่าการใช้ชื่อนั้นบ่งถึงสิ่งใด และเป็นการใช้เดียวกันกับการใช้อื่นๆ หรือไม่

ประการที่สอง เกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึงไม่สามารถอธิบายความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อของผู้ใช้สองกลุ่ม เมื่อเกิดการรวมตัวกันของหลักปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกัน เกณฑ์วัตถุที่ชื่อบ่งถึงถือว่าการใช้ชื่อที่ต่างกันสามารถรวมตัวกันได้ ถ้าชื่อเหล่านั้นบ่งถึงวัตถุเดียวกัน เมื่อผู้ใช้ที่มีการใช้ชื่อที่ต่างกันในตอนแรกมาพบกัน และใช้ชื่อนั้นร่วมกัน การใช้ดังกล่าวก่อให้เกิดการรวมตัวของ การใช้ชื่อที่ต่างกัน เนื่องจากผู้ใช้ทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อดังกล่าวร่วมกันได้ แต่เซนเบอร์รี่คิดว่า เพียงแค่การใช้ชื่อที่ต่างกันของคนสองกลุ่ม ซึ่งมาจากวัตถุเดียวกันนั้นไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน ในกรณีดังกล่าวจะเกิดเพียงแค่มายาภาพของความเข้าใจ (an illusion of understanding) หรือความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง เพราะความเข้าใจร่วมกันเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ใช้ทั้งสองกลุ่มรู้ว่ามิวัตถุวัตถุหนึ่งซึ่งพวกเขาตั้งใจจะบ่งถึงร่วมกัน แต่เกณฑ์วัตถุที่ถูกบ่งถึงไม่มีการอธิบายประเด็นเรื่องความตั้งใจที่จะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน นั่นแสดงให้เห็นว่าเกณฑ์

ดังกล่าวไม่สามารถอธิบายความเข้าใจร่วมกันของผู้ใช้สองกลุ่ม หรือไม่สามารถอธิบายการรวมตัวกันของวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกันได้

ประการที่สาม เกณฑ์วัตถุที่ข้อบ่งถึงไม่สามารถอธิบายวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ ในกรณีที่เกิดความสับสนเกี่ยวกับวัตถุที่ข้อบ่งถึงและที่มาของการใช้ชื่อ ในการใช้ชื่อชื่อหนึ่งเราอาจเรียนรู้การใช้ชื่อนั้นจากวัตถุหรือที่มาที่แตกต่างกัน โดยที่เราไม่รู้ถึงความแตกต่างนั้น เราอาจคิดว่าการใช้ชื่อของเราเชื่อมโยงกับวัตถุวัตถุหนึ่ง ในขณะที่การใช้ชื่อครั้งแรกของเราอาจเชื่อมโยงกับวัตถุ x ในขณะที่การใช้ครั้งต่อไปอาจเชื่อมโยงกับวัตถุ y สลับกัน เช่น การเรียนรู้การใช้ชื่อ "แฮรี่" ในครั้งแรกที่เราเรียนรู้จากการปรากฏตัวของจิม แต่หลังจากนั้นการใช้ชื่อ "แฮรี่" ของเราอาจเชื่อมโยงกับทิม โดยที่เราไม่รู้ว่าคุณคนนั้นคือทิม จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่า เกณฑ์วัตถุที่ข้อบ่งถึงไม่สามารถอธิบายได้ว่า การใช้ชื่อ "แฮรี่" ของเราบ่งถึงวัตถุใด เพราะการใช้ชื่อดังกล่าวเชื่อมโยงกับวัตถุสองชิ้นสลับกันไปมาโดยที่เราไม่รู้ว่าการสลับวัตถุที่ข้อบ่งถึงขึ้น

ประการที่สี่ เกณฑ์วัตถุที่ข้อบ่งถึงไม่สามารถอธิบายการเกิดวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อใหม่ขึ้น เช่นเบอร์รี่อธิบายว่าการที่วิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบใหม่จะเกิดขึ้นได้นั้น ต้องใช้ระยะเวลาช่วงหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่าการใช้ดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงแค่ความสับสนที่เกิดจากวัตถุหรือแหล่งที่มาต่างๆ ที่เชื่อมโยงกับชื่อนั้น สมมติว่ามีผู้หญิงสองคนให้กำเนิดเด็กสองคนคือ A และ B แม่ต่างก็ตั้งชื่อให้ลูกของตน โดยแม่ของ A ตั้งชื่อให้ A ว่า "แจ๊ค" แต่หลังจากนั้นนางพยาบาลได้สลับตัว A และ B โดยที่ไม่มีใครรู้ว่ามีอาการสลับตัวเกิดขึ้น และหลังจากการสลับตัวครั้งนี้แม่ของ A เรียก B ว่า "แจ๊ค" เมื่ออธิบายตัวอย่างนี้ด้วยเกณฑ์วัตถุที่ข้อบ่งถึง การใช้ชื่อ "แจ๊ค" ของแม่ของ A ทั้งก่อนและหลังการสลับตัวนั้นเป็นการใช้ที่ต่างกัน เนื่องจากชื่อเหล่านั้นบ่งถึงวัตถุที่ต่างกัน แต่เซนเบอร์รี่คิดว่าการจะสรุปว่าการใช้ชื่อเหล่านั้นเป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกัน ต้องใช้ระยะเวลาช่วงหนึ่งเพื่อพิจารณาดูว่าแม่ของ A เลี้ยงดู B เหมือนเป็นลูกของตนหรือไม่ ถ้าแม่เลี้ยงดู B เหมือนเป็นลูกของตนและแยกไม่ออกว่า A หรือ B เป็นลูกที่ตนเลี้ยง ก็แสดงว่าการใช้ชื่อ "แจ๊ค" หลังจากการสลับตัว เป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างจากการใช้ชื่อ "แจ๊ค" ในครั้งแรกซึ่งแม่ใช้เรียก A แต่ถ้าหากเกิดการสลับตัวไปมาระหว่าง A กับ B ขึ้นอีกหลายครั้ง และแม่เลี้ยงดู A และ B เหมือนกัน ก็แสดงว่าวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ "แจ๊ค" ของแม่เป็นวิธีปฏิบัติเดียวกันกับการใช้ครั้งแรก เพียงแต่เกิดความสับสนในวัตถุหรือแหล่งที่มาที่เกี่ยวข้องกับชื่อนั้น จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการใช้ชื่อชื่อหนึ่งที่บ่งถึงวัตถุที่ต่างกันไม่ได้หมายความว่า การใช้เหล่านั้นต้องเป็นการใช้ที่ต่างกันเสมอไป ตามที่เกณฑ์วัตถุที่ข้อบ่งถึงอธิบายไว้

▪ การสนับสนุนเกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรก

เซนเบอร์รีคิดว่าเกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกเป็นเกณฑ์จำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่เหมาะสมที่สุด โดยมีเหตุผลสนับสนุนสามประการได้แก่

ประการแรก เกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกสามารถใช้อธิบายได้ทั้งการใช้ชื่อที่มีสิ่งรองรับและการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เนื่องจากสิ่งสำคัญในการจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อของเกณฑ์ดังกล่าวคือ แหล่งที่มาเริ่มแรกหรือการตั้งชื่อนั้นขึ้นครั้งแรก ซึ่งชื่อทุกประเภททั้งชื่อที่มีสิ่งรองรับและไม่มีสิ่งรองรับต้องมีแหล่งที่มาเริ่มแรกนี้

ประการที่สอง เกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกสามารถอธิบายความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อของผู้ใช้สองกลุ่ม เมื่อเกิดการรวมตัวกันของวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกัน สำหรับเกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกนั้น การใช้ชื่อสองการใช้จะถือเป็นการใช้แบบเดียวกันก็ต่อเมื่อผู้ใช้ชื่อมีความตั้งใจที่จะใช้ชื่อนั้นบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับการใช้อีกการใช้หนึ่ง ความเข้าใจดังกล่าวทำให้เกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกอธิบายว่า การใช้ชื่อที่ผู้ใช้ไม่มีความตั้งใจที่จะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน ไม่ถือเป็นการใช้แบบเดียวกัน นอกจากนี้ถ้าผู้ใช้สองกลุ่มเจอกันและมีการใช้ชื่อร่วมกัน ก็จะไม่เกิดความเข้าใจร่วมกันระหว่างการใช้ชื่อนั้น

เซนเบอร์รีคิดว่า ปัญหาของการอธิบายปรากฏการณ์การรวมตัวกันของวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกันไม่ได้อยู่ที่รูปแบบเกณฑ์การใช้ชื่อ ไม่ว่าจะเป็นเกณฑ์วัตถุที่ถูกระบุถึงหรือเกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรก แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าภายหลังจากการรวมตัวกันของวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อจะถือว่ามีวิธีปฏิบัติเกิดขึ้นกี่แบบ เราจะถือว่าวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกันก่อนหน้าการรวมตัวยังคงมีอยู่ต่อไป (มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อสองแบบที่อยู่ในพื้นที่เดียวกัน) หรือไม่มีอยู่ แต่เปลี่ยนเป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบใหม่ (เกิดวิธีปฏิบัติแบบใหม่ขึ้นมาแทนที่วิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกัน) เซนเบอร์รีเสนอว่าเราอาจจะเข้าใจความคิดเรื่องการรวมตัวของวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแตกต่างกันในแต่ละกรณี ขึ้นอยู่กับความไม่ชัดเจนกันภายในเรื่องเกี่ยวกับการใช้ชื่อ ตามเกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรก³⁸ ซึ่งอธิบายการรวมตัวกันของวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกัน โดยให้ความสำคัญกับความตั้งใจที่จะใช้ชื่อบ่งถึงสิ่งเดียวกันของผู้ใช้

ประการที่สาม เกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกสามารถอธิบายการเกิดวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อใหม่ จากตัวอย่างการใช้ชื่อ "แจ๊ค" เกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกอธิบายว่าการใช้ชื่อ "แจ๊ค" เพื่อบ่งถึง B ของแม่ในครั้งแรกไม่ถือเป็นการตั้งชื่อครั้งแรกให้ B โดยที่แม่ไม่รู้ตัว (unwitting baptism) เนื่องจากแมื่อยังคงใช้ชื่อ "แจ๊ค" โดยมีความตั้งใจที่จะบ่งถึง A เช่นเดียวกับการใช้ในตอนแรก เซนเบอร์รีเห็นว่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการที่แม่ใช้ชื่อ "แจ๊ค" เรียก B ไม่ได้อยู่ที่ตัววัตถุที่ถูก

³⁸ Ibid., p. 218.

บ่งถึง แต่เป็นความผิดพลาดที่ความตั้งใจในการบ่งถึง (referential intention) ของแม่ที่ตั้งใจจะใช้ชื่อ "แจ๊ค" ให้เป็นไปตามการตั้งชื่อและการใช้ชื่อ "แจ๊ค" ครั้งแรก ซึ่งบ่งถึงลูกที่แท้จริงของตน หรือ A

อย่างไรก็ตาม การที่แม่ใช้ชื่อ "แจ๊ค" เพื่อบ่งถึง B อาจทำให้เกิดวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อใหม่ขึ้น ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาช่วงหนึ่งเพื่อสังเกตว่าการใช้ชื่อ "แจ๊ค" ของแม่มีแหล่งที่มาจาก A หรือ B ถ้าภายหลังจากการสลับระหว่าง A กับ B แม่ใช้ชื่อ "แจ๊ค" บ่งถึง B อย่างสม่ำเสมอ เกณฑ์แหล่งที่มาเริ่มแรกจะอธิบายสถานการณ์นี้ว่า การใช้ดังกล่าวทำให้เกิดวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อใหม่ขึ้น

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า มโนทัศน์เรื่องอรรถสารของเซนเบอร์รี่ ต่างไปจากทัศนะของเฟรเก้ที่คิดว่าอรรถสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง เซนเบอร์รี่คิดว่าอรรถสารไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึงและไม่ใช่สิ่งนามธรรมที่เป็นอิสระจากภาษา ในทางกลับกันอรรถสารเป็นคุณสมบัติของถ้อยคำทางภาษาที่ไม่สามารถแยกจากการใช้ภาษาได้ สำหรับการอธิบายเรื่องการใช้ภาษา เซนเบอร์รี่อาศัยทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ที่อธิบายว่าความหมายของชื่อคือเงื่อนไขการบ่งถึง และความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริง เป็นกรอบในการอธิบายซึ่งให้ความสำคัญกับวิธีปฏิบัติในการใช้ภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าชื่อมีความหมายหรือบ่งถึงเมื่อใด ดังนั้นเซนเบอร์รี่จึงใช้มโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ เพื่ออธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และการที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ได้บ่งถึงวัตถุใด การจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อจึงไม่สามารถใช้วัตถุที่ชื่อบ่งถึงเป็นเกณฑ์ได้ ทำให้เซนเบอร์รี่เห็นด้วยกับการใช้แหล่งที่มาเริ่มแรกของชื่อเป็นเกณฑ์ในการอธิบายความหมาย และการจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่สามารถอธิบายได้ทั้งชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและชื่อที่มีสิ่งรองรับ

3.3 สรุป

ในบทนี้ผู้เขียนกล่าวถึงทัศนะของอิวานส์และเซนเบอร์รี่ ซึ่งจัดเป็นทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ เนื่องจากทัศนะทั้งสองคิดว่าถ้อยคำทางภาษาต้องมีความหมายระดับอรรถสาร เพื่ออธิบายความต่างกันของประโยคเอกลักษณ์สองประโยคที่บ่งถึงวัตถุเดียวกัน ซึ่งไม่สามารถอธิบายได้ด้วยสิ่งที่ถูกบ่งถึง อิวานส์และเซนเบอร์รี่ไม่เห็นด้วยกับความเข้าใจเรื่องอรรถสารของเฟรเก้ที่ว่าอรรถสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง เนื่องจากความเข้าใจดังกล่าวทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นภายในทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ที่เข้าใจว่า ถ้อยคำมีอรรถสารได้แม้ไม่มีสิ่งที่

ถูกบ่งถึง นอกจากนี้อีวานส์และเซนเบอร์ริคิดว่าอรรถศาสตร์ไม่ได้อยู่ในรูปของคำบรรยาย เช่นเดียวกัน เพราะถ้าอรรถศาสตร์คือคำบรรยาย จะทำให้ประโยคที่มีค่าความจริงไม่จำเป็นทั้งหมด กลายเป็นประโยคที่มีค่าความจริงจำเป็น ดังที่คริบกีได้กล่าวไว้ จะเห็นได้ว่าลักษณะร่วมที่ชัดเจนเกี่ยวกับทัศนะชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของอีวานส์และของเซนเบอร์ริคือ ความคิดว่าค่าทาง อรรถศาสตร์ไม่ใช่สิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่เป็นเงื่อนไขความจริง และการรับทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ที่มี ฐานมาจากตรรกวิทยาแบบ Free Logic ซึ่งเป็นการจำกัดกฎการบ่งปริมาณบางกฎเพื่อไม่ให้มี ข้อผูกมัดเกี่ยวกับการมีอยู่ของสิ่ง ทำให้สามารถอธิบายเกี่ยวกับค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ ไม่มีสิ่งรองรับ

อย่างไรก็ตามทัศนะทั้งสองแตกต่างกันในรายละเอียด โดยผู้เขียนจะแบ่งเป็นสอง ประเด็นหลักได้แก่ มโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ และสถานะของวัตถุ ผู้เขียนคิดว่าความต่างทั้งสอง ประเด็นนี้เชื่อมโยงกันและนำไปสู่ความเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่ต่างกัน

ประเด็นแรกคือมโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ แม้ว่าอีวานส์และเซนเบอร์ริปฏิเสธว่าอรรถศาสตร์ ไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง และไม่ได้อยู่ในรูปของคำบรรยายเช่นเดียวกัน แต่ ทั้งคู่มีความเข้าใจต่อมโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ที่ต่างกัน กล่าวคือ อีวานส์เข้าใจว่าอรรถศาสตร์คือ วิธีการคิดถึงวัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง เนื่องจากความเข้าใจดังกล่าวเป็นการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์เข้ากับ สภาวะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับประโยคที่เป็นการรายงานสภาวะทางจิตดังกล่าวของผู้ใช้ภาษา (propositional attitude) ทำให้สามารถอธิบายได้ว่าประโยคที่มีถ้อยคำบ่งถึงวัตถุเดียวกัน มี ค่าที่เกี่ยวกับการคิดของผู้ใช้ภาษาที่ต่างกัน เพราะผู้ใช้ภาษามีวิธีการคิดถึงวัตถุดังกล่าวต่างกัน เช่น ยอมรับประโยคว่า "ทมยันตีเป็นผู้แต่งเรื่องคุณกรรม" แต่ปฏิเสธประโยค "วิมล ศิริไพบุลย์เป็น ผู้แต่งเรื่องคุณกรรม" โดยที่ชื่อ "ทมยันตี" และชื่อ "วิมล ศิริไพบุลย์" บ่งถึงคนคนเดียวกัน ความ เข้าใจเช่นนี้แสดงให้เห็นว่ามโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ของอีวานส์ต้องการวัตถุในลักษณะที่ ถ้าไม่มี วัตถุจะไม่สามารถมีอรรถศาสตร์ได้ อีวานส์จึงไม่เห็นด้วยกับเฟรเก้ที่ยอมรับถ้อยคำที่มีอรรถศาสตร์แต่ ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง

ในขณะที่เซนเบอร์ริคิดว่าอรรถศาสตร์ต้องขึ้นอยู่กับภาษา เราไม่สามารถอธิบายอรรถศาสตร์ ได้โดยไม่ใช้ภาษา และเสนอวิธีการระบุถึงอรรถศาสตร์ที่พื้นฐานที่สุดว่า เมื่อเราจะระบุถึงอรรถศาสตร์ ของชื่อชื่อหนึ่ง เราจะใช้วลีว่า "อรรถศาสตร์ของชื่อ...." วิธีการนี้แสดงให้เห็นความเฉพาะตัว (uniqueness) ของอรรถศาสตร์นั้น อาจกล่าวได้ว่าอรรถศาสตร์ในทัศนะของเซนเบอร์ริเป็นคุณสมบัติ ที่ติดอยู่กับถ้อยคำทางภาษาแต่ละถ้อยคำ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ถูกบ่งถึงหรือวัตถุแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้เองเซนเบอร์ริจึงคิดว่า เป็นไปได้ที่จะมีถ้อยคำที่มีอรรถศาสตร์แต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง

อย่างไรก็ตามผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่า สาเหตุที่เซนเบอรรีคิดว่าต้องมีความหมายระดับ
อรรถศาสตร์ เป็นเพราะเซนเบอรรีต้องการใช้ความหมายดังกล่าวอธิบายความแตกต่างของประโยค
เอกลักษณะสองประโยคที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันว่า ทำไมเมื่อเรารู้ว่า “ดาวประกายพริกคือดาว
ประกายพริก” จึงต่างกับการรู้ว่า “ดาวประกายพริกคือดาวประจำเมือง” แต่เมื่อวิเคราะห์
มโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ที่เซนเบอรรีเสนอพบว่า มโนทัศน์ดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับค่าความคิดของ
ถ้อยคำ นั้นแสดงให้เห็นว่าเซนเบอรรียังคงไม่สามารถอธิบายความต่างที่เกี่ยวกับความสามารถ
เชิงการคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อประโยคทั้งสองได้ และความหมายของมโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์
ของเซนเบอรรีอาจแตกต่างกับความหมายของถ้อยคำที่มีอรรถศาสตร์แต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงตาม
ความเข้าใจของเฟรเก้*

ประเด็นที่สองคือ สถานะของวัตถุ ผู้เขียนคิดว่าจากมโนทัศน์เรื่องอรรถศาสตร์ที่ต่างกัน
ของอีวานส์และเซนเบอรรี แสดงให้เห็นสถานะของวัตถุในทัศนะทั้งสองที่ต่างกัน สำหรับอีวานส์
อรรถศาสตร์ซึ่งเป็นวิธีการคิดถึงวัตถุที่ถูกบ่งถึง มีลักษณะที่ขึ้นอยู่กับวัตถุหรือต้องการวัตถุ อีวานส์
จึงให้ความสำคัญแก่มโนทัศน์เรื่องวัตถุเป็นหลัก โดยเฉพาะในกรณีคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์
อีวานส์อธิบายว่าความหมายของคำประเภดังกล่าวคือวัตถุที่ถูกบ่งถึง และเมื่อเรามีความคิด
เกี่ยวกับวัตถุนั้น เราสามารถแยกแยะวัตถุของการคิดดังกล่าวออกจากสิ่งอื่นได้ โดยการพิจารณา
จากวัตถุโดยตรงว่าพื้นฐานของความต่างของวัตถุนั้นคืออะไร แต่สถานะของวัตถุในกรณีชื่อที่
ไม่มีสิ่งรองรับหรือชื่อเชิงบรรยายที่ไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึงต่างจากกรณีคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์
กล่าวคือ สถานะของวัตถุในกรณีนี้ เข้าใจได้ว่าหมายถึงสถานะทางอรรถศาสตร์ของวัตถุ
(semantical status of object) ซึ่งหมายถึง วัตถุภายใต้เงื่อนไขการให้ความหมายที่ว่า เมื่อมีสิ่ง
ใดก็ตามเป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายหนึ่งแล้ว จะทำให้ประโยคที่มีถ้อยคำที่บ่งถึงวัตถุนั้นเป็น
จริง หรือเป็นวัตถุที่ทำให้ประโยคมีเงื่อนไขความจริง เราสามารถแยกแยะวัตถุประเภทนี้ออก
จากสิ่งอื่นเช่นเดียวกับกรณีคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ แต่ไม่ได้แยกแยะโดยการวิเคราะห์ที่ตัว
วัตถุโดยตรง ในทางกลับกันเราจะวิเคราะห์ที่เงื่อนไขเชิงบรรยายซึ่งอยู่ในรูปของประโยค
เอกลักษณะว่า วัตถุดังกล่าวมีลักษณะอย่างไร และพื้นฐานของความต่างที่เกี่ยวกับวัตถุนั้นคือ
อะไร นั้นแสดงให้เห็นว่าทัศนะของอีวานส์ให้ความสำคัญแก่วัตถุ แม้แต่ในกรณีของชื่อที่ไม่มีสิ่ง
รองรับ ต่างจากทัศนะของเซนเบอรรีที่ตีประเด็นเรื่องการมีอยู่ของวัตถุออกไป เนื่องจาก
อรรถศาสตร์ในความเข้าใจของเซนเบอรรีเป็นเพียงคุณสมบัติทางภาษาที่ไม่เกี่ยวข้องหรือขึ้นอยู่กับ
วัตถุ อย่างไรก็ตามแม้เซนเบอรรีจะไม่ให้ความสำคัญแก่วัตถุ นั้นไม่ได้หมายความว่าเซนเบอรรี
ปฏิเสธที่จะกล่าวถึงมโนทัศน์เรื่องวัตถุ แต่มโนทัศน์เรื่องวัตถุของเซนเบอรรีนั้นต่างจากของ

* ผู้เขียนจะอธิบายประเด็นนี้อย่างละเอียดในบทที่ 4

อีวานส์ เนื่องจากวัตถุของเซนเบอร์รี่หมายถึงวัตถุทางกายภาพ ซึ่งถ้อยคำทางภาษาต่างๆ บ่งถึงเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากการที่เซนเบอร์รี่ยังคงกล่าวถึงวัตถุอยู่ในประเด็นที่ว่า อรรถศาสตร์ที่เหมือนกันรับประกันถึงวัตถุที่ถูกบ่งถึงเหมือนกัน

ความเข้าใจในทัศนเรื่องอรรถศาสตร์และสถานะของวัตถุที่ต่างกัน ทำให้อีวานส์และเซนเบอร์รี่เข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับต่างกัน ขณะที่อีวานส์คิดว่าแม้ว่าชื่อเชิงบรรยายหรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง แต่เราสามารถเข้าใจและมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึงได้ วัตถุในกรณีดังกล่าวไม่ใช่วัตถุทางกายภาพ แต่เป็นวัตถุที่สัมพันธ์กับทัศนเรื่องความจริง คือ เป็นวัตถุที่สามารถบอกได้ว่าเมื่อใดที่ประโยคที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่บ่งถึงวัตถุนั้นจะเป็นจริง ซึ่งการมีมโนภาพพื้นฐานเพื่อแยกแยะวัตถุดังกล่าวออกจากสิ่งอื่นจะวิเคราะห์จากเงื่อนไขสำหรับสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเชิงบรรยายนั้น ประกอบกับความเข้าใจเกี่ยวกับค่าทางอรรถศาสตร์ที่ว่าค่าทางอรรถศาสตร์ไม่ใช่สิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่เป็นเงื่อนไขความจริงของประโยค ทำให้ทัศนะของอีวานส์สามารถอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ โดยยังคงให้ความสำคัญแก่วัตถุอยู่ ในขณะที่เซนเบอร์รี่ไม่ให้ความสำคัญแก่ตัววัตถุ และเห็นว่าอรรถศาสตร์ที่เป็นคุณสมบัติที่อยู่ในถ้อยคำทางภาษา ทำให้อีวานส์นำความคิดเรื่องการใช้ชื่อมาเป็นความคิดหลักในการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่า การใช้ชื่อแต่ละครั้งจะเริ่มต้นด้วยการตั้งชื่อครั้งแรก ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชื่อนั้น จากการตั้งชื่อครั้งแรก การใช้ชื่อดังกล่าวอาจถูกส่งต่อไปยังผู้ใช้ต่างๆ ผ่านความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ ซึ่งทำให้เราสามารถย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกได้ โดยเซนเบอร์รี่เสนอให้ใช้แหล่งที่มาเริ่มแรก* เป็นเกณฑ์ในการจำแนกว่าการใช้ต่างๆ มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกันหรือไม่ ซึ่งสามารถใช้ได้กับทั้งชื่อทั่วไป และชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า ทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่เป็นแนวทางการทำความเข้าใจปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอีกแนวทางหนึ่ง ที่ให้ความสำคัญกับค่าความคิดของผู้ใช้ภาษา และเห็นว่านอกจากความหมายที่เป็นวัตถุแล้ว ถ้อยคำยังมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับการคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อวัตถุที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง หรือความหมายระดับอรรถศาสตร์ นอกจากนี้ทัศนะดังกล่าวได้เสนอกรอบความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายหรือค่าทางอรรถศาสตร์ใหม่ว่า ค่าทางอรรถศาสตร์ไม่ใช่สิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่เป็นเงื่อนไขความจริงและเงื่อนไขการบ่งถึงของถ้อยคำทางภาษา ผู้เขียนคิดว่ากรอบความเข้าใจใหม่นี้ทำให้ทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่สามารถอธิบาย

* ผู้เขียนคิดว่า "แหล่งที่มา" ของเซนเบอร์รี่ต่างจากแหล่งที่มาของอีวานส์ที่หมายถึง วัตถุที่เป็นที่มาเชิงสาเหตุของข้อมูลที่เราเกี่ยวข้องกับความคิดหนึ่ง แต่ผู้เขียนคิดว่าแหล่งที่มาของเซนเบอร์รี่ หมายถึงการตั้งชื่อครั้งแรก ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีวัตถุที่ถูกให้ชื่อ

ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้โดยไม่ต้องอ้างถึงสิ่งอื่น เช่น ทัศนะแบบไมนองที่อ้างถึงวัตถุที่ไม่มีอยู่ และทัศนะแบบมิลล์ที่อ้างถึงประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม ในบทต่อไปผู้เขียนจะประเมินทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอีวานส์และเซนเบอร์รี่ รวมถึงการตอบข้อโต้แย้งที่มีต่อทัศนะที่ผู้เขียนเห็นด้วย